

The Endless!

ความรักที่ไม่มีวันสิ้นสุด

LOVE

ปราณปรีชา

LOVE

ความรักที่ไม่มีวันสิ้นสุด

LOVE

LOVE

อมรินทร์

"จริงสิ แต่รู้มั๊ย...ชื่อกันและกันมาจากไหน"

หัวข้อเกี่ยวกับลูกชายทำให้หญิงสาวปิดความรู้สึกแปลกๆ ซึ่งเกิดขึ้นเพราะสัมผัสของเขาทิ้งไปแล้วเริ่มคาดเดา

"อืม...แต่ตั้งมั้ง" เธอเป็นคนชอบอ่านนิยายและยังชอบตั้งชื่อแปลกๆ ใ้มากมาย ถึง 'กันและกัน' จะไม่ใช่ชื่อที่แปลกอะไร แต่ก็ไม่ได้โหลขนาดมองไปทางไหนก็เจอ

"ใช่ แต่เป็นคนตั้ง" ดวงตาสีอำพันฉายแววรำลึกความหลังอันเป็นจุดเริ่มต้นของพวกเขา "แต่บอกว่า 'เราจะได้มีกันและกันตลอดไป'..."

"เราจะได้มีกันและกันตลอดไป" เธอทวนคำ โพรงอกอูนวากับประโยคนั้น ในสมองที่ปราศจากความทรงจำสิบสองปีมานี้คล้ายปรากฏภาพเลื่อนร่างขึ้นมาจนรูบหนึ่ง เธอเริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าตัวเองมาจากอดีตจริงอย่างที่คิด

หรือว่าเธอแค่ความจำเสื่อมไปจริงๆ อย่างที่ทุกคนบอก

The Endless | เล่ห์(ก)า

ปรานปรียา เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2565

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2837-7

ภาพปก Lia Kolyrina / Shutterstock.com
Vorontsova Natalia / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พืพืพ

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังฝากผลงานรักโรแมนติก-แฟนตาซีอย่าง 'วิวาทส์ส่วนบุคคูล' และ 'Magic Moment... หัวงปาฏิหาริย์' ให้นักอ่านได้ติดตามเรื่องราวความรักที่มาพร้อมกับความแฟนตาซีเล็กๆ กันถึงสองเรื่องแล้ว ครั้งนี้ 'ปราวณปรียา' ก็ได้ร้อยเรียงเรื่องราวความรักที่สลัซซึบซ้อนขึ้นเป็นผลงานเรื่อง 'The Endless | เล่ห์(ก)ล' ที่อยู่ในมือนักอ่านทุกท่านเล่มนี้

ถ้าเป็นคุณจะทำอย่างไรเมื่อตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าเวลาผ่านไปแล้วถึงสิบสองปี?

'จิรปรียา' นางเอกของเรื่องนี้ต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ความทรงจำสุดท้ายของเธอหยุดอยู่ที่การเข้านอนในคืนข้ามปีซึ่งตอนนั้นเธออยู่ในวัยเพียงยี่สิบสองปีเท่านั้น ทว่าในตอนที่ตื่นขึ้นกลับพบว่าเธอมาอยู่ในร่างของตัวเองวัยสามสิบสี่! แคมยังมีลูกและสามีแล้วด้วย!

แม้คนรอบตัวจะบอกว่าเป็นเพราะอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทำให้เธอความจำเสื่อม แต่จิรปรียากลับรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดแปลกไป...

ความทรงจำของจิรปรียาหายไปเพราะอุบัติเหตุจริง หรือเธอเดินทางจากอดีตมายังอนาคตอย่างที่เชื่อสุดใจ และ 'นับนรินทร์ ไทม์ เทวกาล' นักแสดงชื่อดังที่อ้างตัวว่าเป็นสามีของเธอ เป็นสามีของเธอจริงหรือไม่ เรามาร่วมตามหาความทรงจำในช่วงเวลาสิบสองปีที่หายไปของจิรปรียา และลุ้นไปพร้อมๆ กันว่าความรักของนับนรินทร์จะสามารถเอาชนะอุปสรรคทั้งหมด แม้กระทั่ง 'โชคชะตา' ที่ทั้งคู่ต้องเผชิญได้หรือไม่... จับมือกันและกันไว้แล้วพลิกหน้าถัดไปพร้อมกันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ปราณปรียา' (ปราณ-ปะ-ริ-ยา) แปลว่า 'รักเสมอชีวิต' เพราะชอบความหมายของชื่อนี้ จึงตั้งใจไว้แต่แรกว่าถ้าวันหนึ่งได้เป็นนักเขียน...จะใช้ชื่อนี้แหละเป็นนามปากกา

จุดเริ่มต้นของการเป็นนักเขียนสำหรับเรา เริ่มต้นจากการเป็น 'นักอ่าน' ค่ะ เราเริ่มอ่านนิยายมาตั้งแต่สมัย ม.1 เริ่มจากนิยายรักวัยรุ่น ก้าวสู่วรรณคดี แฟนตาซี ไปเรื่อยจนถึงจินโบลอน เรียกว่าอ่านมาแล้วเกือบทุกรูปแบบ และแน่นอนว่ามันต้องมีอยู่หลายเรื่อง...ที่นักอ่านอย่างเราๆ อ่านแล้วรู้สึกขัดใจว่า 'เฮ้ย! ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ! ทำไมไม่เป็นแบบนี้ล่ะ!' และเริ่มอยากจะทำลายเป็น 'นักเขียน' ขึ้นมาเอง

กว่าจะมีผลงานตีพิมพ์เล่มแรก...กับสำนักพิมพ์ที่ติดตามอ่านและตั้งใจอยากร่วมงานด้วยมาตั้งแต่สมัยมัธยม เราก็ใช้เวลาในการเป็น 'นักอยากเขียน' อยู่เกือบสิบปี หลังลดเลี้ยวอ้อมไปมาบนถนนแห่งความฝันสายนี้อยู่หลายรอบในที่สุด...เราก็มีผลงานตีพิมพ์ได้สำเร็จ ซึ่งเรื่องแบบนี้เราเชื่อว่า 'จิ้งหะ' กับ 'เวลา' และ 'โชคชะตา' ก็มีส่วนด้วยเหมือนกัน

ถ้าไม่ใช่เพราะจิ้งหะก่อนหน้านี้ เวลาก่อนหน้านี้ โชคชะตาพาเราเดินอ้อมไปเกือบเกี่ยวประสพการณ์มากมายหลากหลายรูปแบบอย่างที่ผ่านมามาตอนนี้เราอาจจะยังเป็นเพียงนักอยากเขียนที่เขียนไม่เคยจบคนเดิม :)

และ 'The Endless | เล่ห์ก(า)ล' ที่อยู่ในมือของทุกคนตอนนี้ ก็คือผลงานตีพิมพ์เล่มที่สามของเราค่ะ

ถ้าหากอ่านจบแล้ว อยากคอมเมนต์หรือพูดคุยกัน สามารถทักทายกันได้ ที่เพจ <https://www.facebook.com/praanpariyaa/>

สุดท้ายนี้ขอบคุณใครก็ตามที่หยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาอ่าน หวังว่าพีทมัม แด่ กันและกันจะสามารถสร้างรอยยิ้มให้กับคุณได้บ้างนะคะ :)

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/withlovestory

บทนำ คำขอในคืนข้ามปี

มันเป็นครั้งแรกในชีวิต...ที่เธอมีโอกาสดำมาเคานต์ดาวน์ท่ามกลาง
ผู้คนมากมายในย่านใจกลางเมือง

ดวงตาสีนิลเป็นประกายระยิบระยับขณะเฝ้ามองตัวเลขบนหน้าจอดีจิตอล
ขนาดใหญ่เริ่มลดจำนวนลงเรื่อยๆ ที่ละวินาที เสียงนับเลขถอยหลังจาก
คนแปลกหน้านับพันที่มารวมตัวเพื่อก้าวข้ามปีไปพร้อมๆ กันดังกระหึ่ม
ท่ามกลางฝูงชนเบียดเสียด เธอถูกปกป้องอยู่ในวงแขนของใครบางคน

ริมฝีปากอ๋มจึกอ๋มกว้าง และเมื่อเธอยิ้ม...ดวงตากลมโตสดใสก็เหลือ
ให้เห็นเป็นเพียงเส้นโค้งบางๆ แม้จะไม่ได้หันกลับไปมองวงหน้าสวยคมของ
คนข้างๆ แต่เชื่อเถอะ...เธอยิ้มเพราะเขา ไม่ใช่เพราะศักราชใหม่ที่กำลังจะมาถึง

เขา...คนที่เมื่อปีก่อนยังเป็นหนึ่งในผู้คนซึ่งยืนโดดเด่นอยู่บนเวทีใหญ่
คนที่เธอเคยมองผ่านการถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์ด้วยความฝันว่าวันหนึ่ง
เธอจะได้ยืนนับถอยหลังข้ามปีไปพร้อมๆ กับเขาในสถานที่เดียวกัน

และวันนี้มันยิ่งกว่าความฝัน เมื่อเธอไม่เพียงได้เคานต์ดาวน์ในสถานที่
เดียวกับเขา แต่ยังได้อยู่ในวงแขนของผู้ชายซึ่งสละโอกาสยืนบนเวทีเพื่อที่จะ
มายืนเบียดคนนับพันอยู่กับเธอตรงนี้

"ลิป...แก้ว...แปด...เจ็ด..."

เสียงนับถอยหลังดังขึ้นพร้อมกับตัวเลขที่ลดจำนวนลงเรื่อยๆ ศักราชใหม่ ไกลเข้ามาทุกที หญิงสาวเป็นอีกคนที่ร่วมตะโกนนับไปด้วย เมื่อเลขสุดท้าย จบลงไปพร้อมๆ กับพลุฉลองปีใหม่ที่กระจายเต็มผืนฟ้า ดวงหน้าหวานก็แหงนมอง คนข้างๆ ดวงตาเป็นประกายขณะเอ่ยปาก

"แฮปปี้นิวเยียร์"

เวลาเดียวกับที่เธอกล่าวคำนั้นเหมือนคนอื่นๆ อีกมากมาย ชายหนุ่ม กลับยกยิ้ม และเอ่ยประโยคที่แตกต่างกันออกไป

"แต่งงานกันนะ"

ทั้งที่เสียงรอบด้านดังกระหึ่มจนหูแทบดับและชายหนุ่มไม่ได้ใช้เสียงดังกว่า ระดับปกติ แต่ราวกับว่าคำพูดของเขาเป็นเพียงประโยคเดียวที่ก้องกังวานอยู่ใน โสตประสาท

หญิงสาวไม่ได้ยินเสียงอะไรทั้งนั้นนอกจากประโยคนั้นของเขาและ เสียงหัวใจเต้นโหมกระหน่ำอยู่ใต้ออกซายของตัวเอง

เมื่อพลุชุดสุดท้ายสิ้นสุดลง เธอจึงแหงนใบหน้าหวานแดงจัดจาก อัตรการสูบฉีดโลหิตที่ขยับมอง เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสั่นพร่า ดวงตากลมโต เต็มไปด้วยความลึนเลระคนตื่นเต้น

"เมื่อก็... พี่โทม์พูดว่าอะไรนะคะ"

เจ้าของชื่อ 'โทม์' กระตุกยิ้ม หลบตามองนิ่งแล้วทวนคำ

"แฮปปี้นิวเยียร์"

"อ้อ" คนฟังพยักหน้ารับ ริวสีแดงบนใบหน้าจางลง

เมื่อก็... เธอคงฟังผิดไป

ทว่าขณะที่หญิงสาวกำลังจะหันกลับไปมองบนเวที กลับถูกมือหนึ่ง กระชับปลายคางมน ชักจูงให้ต้องสบตาสีอำพันคู่สวยของเขา ริมฝีปากบาง คลี่รอยยิ้มชวนให้ใจเต้นแรง

"แฮปปี้นิวเยียร์นะ แดบอกผม ส่วนผมบอกว่า..." ดวงตาสีอำพัน เป็นประกายระยับ มีอข้างที่ว่างชูแหวนขึ้นมาระหว่างสายตาสองคู่ ก่อนเอ่ยย้ำ

ประโยคนั้นอีกครั้ง "แต่งงานกันนะครับ"

หัวใจที่ชะลอจังหวะลงกับคำว่า 'แฮปปี้นิวเยียร์' ของเขากลับมาโลดแรงอีกครั้ง หญิงสาวกัตรีมีฝีปาก ถ้ามาย้ำด้วยน้ำเสียงสั้นพรวด สีหน้าเต็มไปด้วยความไม่มั่นใจ

"พีทม์...ขอแต่งงานหรือ"

ชายหนุ่มปล่อยมือจากดวงหน้าหวานเปลี่ยนเป็นสอดเข้าไปในกระเป๋ากางเกง รอยยิ้มยังประดับอยู่บนงวงหน้าสวยคมโดดเด่น เลือกที่จะถามแทนการตอบ

ถาม...ในสิ่งที่เขามั่นใจในคำตอบ

"แล้วจะแต่งงานมั้ยละ"

"แต่งงานหรือ..."

ใบหน้าหวานฉายแววครุ่นคิด เธอไม่สามารถตอบคำถามเขาได้ จนกระทั่งทั้งคู่กลับมายู่ในรถยนต์ส่วนตัว ขณะที่ชายหนุ่มกำลังจะออกรถ เสียงแหลมใสก็ดังขึ้น

"ไม่ค่ะ!"

มือที่กำลังจะหมุนพวงมาลัยชะงัก ใบหน้าสวยของชายหนุ่มสะบัดกลับมามองคนรักซึ่งเขาเพิ่งเอ่ยปากขอแต่งงาน

และเธอ...ปฏิเสธ?

"เมื่อไหร่...แต่ตอบผมว่าไงนะ" เขาทวนถาม สีหน้าไม่แน่ใจกับสิ่งที่ได้ยิน บางทีเขาน่าจะฟังผิด ใช่ เขาน่าจะฟังผิดแน่ๆ

หญิงสาวที่ถูกเรียกว่า 'แต่' กัตรีมีฝีปาก ดวงตามีร่องรอยของความลังเล แต่สุดท้ายเธอก็ยังยืนยันคำตอบเดิมด้วยน้ำเสียงหนักแน่นขึ้น

"แต่บอกว่า...แต่จะไม่แต่งงานกับพีทม์"

และนั่น...เป็นคำตอบซึ่งตรงข้ามกับที่เขาคิดไว้!

บทที่ 1 สามีและลูกชาย

'จิริปรिया' ชินเสียแล้วที่เธอจะตื่นนอนเพราะอาการสองอย่าง...นั่นคือ หิวน้ำและอยากเข้าห้องน้ำ ดังนั้นแม้จะอยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น ร่างเธอก็บิดตัวไปมา ดวงตาปรือขึ้นซ้ำๆ พร้อมรับภาพเงาสสะท้อนของตัวเอง ในกระจกบานใหญ่อย่างทุกวัน ขาเธียวกวดไปทางขวา เตรียมจะก้าวลงจากเตียงควีนไซส์ตามความเคยชิน ทว่าบางสิ่งบางอย่าง...หรือพูดให้ถูกคือ 'บางคน' ที่นอนขวางทางอยู่ทำให้ริมฝีปากซึ่งกำลังหาวชะงักค้าง ดวงตากลมโต เบิกกว้าง ความง่วงงุนถูกแทนด้วยความมีนงงผสมตกใจ ลมหายใจแทบขาดห้วง เมื่อพบว่าห่างจากใบหน้าเธอเพียงคืบ...บนหมอนใบเดียวกัน มีใครบางคนนอนตะแคงหันหน้ามาทางนี้

ร่างทั้งร่างแข็งชะงัก สภาพเธอในตอนนี้เป็นคือขาข้างหนึ่งยกขึ้นสูง เตรียมวาดลงจากเตียง แต่เมื่อเอาจองไม่ได้ก็ได้แต่ค้างอยู่เหนือร่างในชุดสีขาวย สะอาดตา จิริปรियाกะพริบตาถี่ กลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ หัวใจเต้นรัว ยามกวาดตามองสำรวจ 'คนแปลกหน้า' ที่นอนอยู่ข้างตัว

'เขา' มีผมสีดำยาวลงมาปรกหน้าผาก ยาวจนเกือบจะถึงแก้มคิ้วเข้ม ทรงปีกนกสีดำ เปลือกตาปิดสนิท มองเห็นขนตายาวเป็นแพ จมูกโด่งเป็นสัน เหมือนคนมีเชื้อสายตะวันตกดูรับกันพอดีกับริมฝีปากบางเฉียบ ผิวของ

คนตรงหน้าเป็นสีขาวน้ำนมจนเห็นเส้นเลือดสีเขียวพาดตรงลำคอแกร่งชัดเจน
ท่ามกลางความมึนงงกับภาพตรงหน้า มีอยู่คำหนึ่งเด่นชัดขึ้นในหัว
สวย

คนที่ทอดถอนอนตะแคงหันมาทางเธอมีใบหน้าที่สวยงามจริง ๆ
สวย... จนหากแผ่นอกที่สะท้อนขึ้นลงใต้เสื้อเซ็กซี่ขาวปลดกระดุมบน
สองสามเม็ดนั้นไม่แบนราบแบบผู้ชายแท้ๆ เธอคงล้มไถ่ไม่น้อยว่าคนตรงหน้า
เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย

คนที่ไม่ชอบมองหน้าใครนักกลับเผลอจ้องเขาอยู่นาน สมองพลันนึกไปว่า
ผู้ชายตรงหน้าช่างเหมือนกับเทพเจ้าที่ถูกบรรยายไว้ในตำนานกรีก จนกระทั่ง
เปลือกตาของเขาเปิดขึ้น หญิงสาวแทบหยุดหายใจ ความมึนงงลงตัวของ
เครื่องหน้าทั้งหมดเทียบไม่ได้เลยกับดวงตาคู่นั้น... ดวงตาที่แตกต่างจากทุกคู่
ที่เธอเคยเห็น

ตามปกติจิรปริยาจะแยกองค์ประกอบของดวงตาคนเป็นสองส่วนง่าย ๆ
คือส่วนของตากับตาดำ ซึ่งตาดำของบางคนอาจจะเป็นสีน้ำตาลเข้มหรือ
สีอื่น ๆ เพียงแค่สีเดียว ทว่าของผู้ชายตรงหน้า... ดวงตาของเขาเหมือนมีสามสี
ไล่เฉดกันอยู่ กึ่งกลางดวงตาเป็นสีดำ ถัดจากนั้นสีที่ครอบครองพื้นที่มากที่สุด
เป็นสีน้ำตาลทองสวยซึ่งค่อย ๆ ทวีความเข้มข้นจนคล้ายจะมีวงแหวนสีน้ำตาลเข้ม
เกือบดำล้อมกรอบอยู่นอกสุดก่อนจะถึงตาวาว

นี่หรือเปล่านะ... ที่เขาเรียกกันว่า 'นัยน์ตาสีอำพัน'

สวย... มีเสน่ห์... และ... ลึกลับ

ดวงตาสีแปลกที่ใสกระจ่างดูจูนน้ำในสระกำลังสะท้อนภาพเธอในนั้นและ
เมื่อเขาจะพริบตา จิรปริยาถึงหลุดจากภวังค์ ขาซ้ายซึ่งยกสูงอยู่นานร่วงตู่
ลงมาทับท่อนขาแข็งแรงในกางเกงสีขาวยาว เพียวสะดุ้ง ผงะถอยไปด้านหลัง
กลีบปากหลุดเสียงหวีต่องเมื่อพื้นที่ยืนเพียงคืนนี้ไซส์ซึ่งใช้งานมาเกือบสิบปีนั้น
หดเล็กลง

เล็กลงมาก... จนเธอเกือบหงายหลังไปกองกับพื้น!

พี่

ราวกับฉากยอดฮิตในละครน้ำเน่า เทพเจ้าผู้ส่งตามของเธอเอื้อมแขนยาวๆ มาช่วยไว้ได้ทัน จุดรั้งให้หญิงสาวเซกลาไปสู่อ้อมอกกว้าง

การตกอยู่ในอ้อมอกของผู้ชายแปลกหน้า...แม้ว่าเขาจะมีรูปโฉมตรงสเป็กเธอมาก! แต่ก็ทำให้ปฏิกิริยาต่อต้านเพศตรงข้ามทำงานโดยอัตโนมัติ สองมือทาบทับบนแก้มอกของชายหนุ่ม ในตอนที่เห็นแผ่นอกแน่นแวบๆ จากกระดุมสามเม็ดบนที่ถูกปลดออกหญิงสาวก็รีบซ่อนตาขึ้นมองใบหน้าสวยนั้นอีกครั้ง กลั่นใจลึกลงไปใส่พร้อมขู่ออดไรฟันเหมือนแม่เสือคำรามใส่ศัตรู

"ปล่อย!"

หญิงสาวคิดว่าตัวเองเดินเสียงคำรามใส่หูเขา แต่ไม่เลย...ผู้ชายตรงหน้าไม่ได้มีท่าทีตกใจอะไร ดวงตาสีอำพันเต็มไปด้วยความโล่งใจ ชายหนุ่มก้มลงมาแนบหน้าผากของตนชิดกับหน้าผากชิ้นหนึ่งของเธอ กระซิบด้วยน้ำเสียงดีใจ

"ในที่สุดก็ตื่นแล้ว เจ็บตรงไหนมัย"

ความใกล้ชิดจนเกินพอดีจากคนแปลกหน้าทำให้หญิงสาวสะดุ้ง พยายามสละตัวหนีออกจากอ้อมอกของเขาอย่างสุดชีวิต

"ปล่อย! ปล่อยนะ! ปล่อย!!!"

ท่าที่ต่อต้านผลึกใสอย่างเอาเป็นเอาตายของเธอทำให้เขาชะงัก และเมื่อยอมผละออกห่างเขาก็ได้เห็นดวงตาสีนิลเคลือบคลอไปด้วยน้ำตาแห่งความหวาดกลัว ชายหนุ่มหลับตาลงฝึนสะกดกลั่นความเจ็บปวดในอกยอมปล่อยเธอให้หลุดพ้นจากอ้อมอกของตน พอได้รับอิสรภาพร่างเพรียวก็รีบถอยหนีขยับไปเท่าที่พื้นที่แคบๆ บนเตียงจะอำนวย

"คุณ...คุณเข้ามาในห้องฉันไต่ยังไง!" เพราะดวงตายังจับจ้องผู้ชายแปลกหน้าด้วยความระแวงระวังจิริปริยาจึงไม่ทันสังเกตสิ่งต่างๆ รอบตัว

"ที่นี่ไม่ใช่ห้องแด" ผู้ชายชุดขาวลืมนึกมาก่อนจะตอบคำถามเธอด้วยน้ำเสียงแหบพร่า เบื้องลึกของแววตาเต็มไปด้วยความเจ็บปวดที่เธอไม่เข้าใจ

"จะไม่ใช่ไต่ยังไง ก็เมื่อคืนฉัน!..." เมื่อกวาดตามองรอบตัวเสียงแหลม

ก็ขาดหวัง เพราะเห็นชัดแล้วว่าที่นี่ไม่ใช่ห้องนอนของเธอจริงๆ

ทั้งผนังที่ปูด้วยวอลล์เปเปอร์สีเอิร์ธโทน โซฟาเตียงเบดสีครีมตัวใหญ่ และเสาน้ำเกลือที่มีสายระโยงระยางเข้าสู่หลังมือซ้ายของเธอ

ความจริงที่ค้นพบทำให้จริปริยาหน้ามืดจนเกือบพลัดตกจากเตียงคนไข้ ทว่ากลับเป็นเขาคณเดิมที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือไว้อีกครั้ง สัญชาติญาณสั่งให้เธอเกาะแขนสองข้างของเขาไว้แน่น รอจนถูกช่วยขึ้นไปนั่งบนเตียงได้อย่างมั่นคงไม่เสี่ยงกลิ้งลงไปกระทบพื้นอีกหญิงสาวก็คือยกระถว่าง ออกห่างจากชายหนุ่ม สร้างพื้นที่ของตัวเองทันที และการออกแรงดันร่างในชุดสีขาวออกไปก็ทำให้ใบหน้าหวานยับย่น ความเจ็บแปลบแล่นไปตามร่างกายอย่างรวดเร็ว

ขณะที่เธอได้แต่กักริมฝีปากทั้งใบหน้าขาวซีดอย่างไม่เข้าใจอะไรสักอย่าง กลับเป็นอีกคนที่เข้าใจทุกอย่างดี ความหวังโยถูกฉาบทับในดวงตาสีอำพัน ชายหนุ่มค่อยๆ ดันร่างเธอให้นอนราบบนเตียง เป็นสัญชาติญาณอีกเช่นกันที่ทำให้หญิงสาวเผลอต่อต้านด้วยการดิ้นรนจะลุกขึ้น หากคราวนี้เขากลับปรามเสียดู

"นอนลงไป"

และเหมือนรู้...เหมือนเขารู้ว่าหากยิ่งสั่ง ยิ่งดู ยิ่งบังคับ เธอจะยิ่งต่อต้าน ความเข้มนวดบนดวงหน้าสวยคมจึงเลื่อนหาย สีหน้าเขาอ่อนลงพอๆ กับน้ำเสียง

"แต่เจ็บอยู่ นอนลงไปก่อนนะ เตี่ยผมเรียกหมอให้"

"หมอ? เรียกหมอมาทำไม คุณเป็นใคร ทำไมรู้จักชื่อฉัน แล้วทำไมฉันมาอยู่ที่นี้" คนเจ็บแบบไม่ทันรู้ตัวนิ่วหน้ารั้วคำถามเสียงแผ่ว พยายามเค้นสมองหรือความทรงจำล่าสุดออกมา ทว่ายิ่งพยายามคิดหาเหตุการณ์เชื่อมโยงระหว่างเมื่อคืนกับตอนนี้ ในหัวก็ยิ่งปวดร้าวเหมือนมีมือยักษ์บีบกะโหลกด้วยเรียวแรงแมหาคาล เม็ดเหงื่อเย็นผุดขึ้นตามกรอบหน้าซีดเผือด หญิงสาวยกมือขึ้นกุมขมับ จำต้องทิ้งตัวนอนแต่โดยดี

พอเห็นสีหน้ามีนงงและเต็มไปด้วยความเจ็บปวดของเธอ ชายหนุ่ม

ก็ถอนหายใจ มือใหญ่วางทาบบนหน้าผากของหญิงสาว ขณะที่อีกข้างกุมมือเธอไว้ ใช้ดวงตาสีอำพันคู่สวยจ้องลึกไปยังดวงตาสีดำสนิท ทอดเสียงอ่อนโยน

"เดี๋ยวผมจะตอบคำถามแต่ทุกอย่างเลยนะ แต่ตอนนี้ให้ผมเรียกหมอก่อน นะแด..."

"คุณเป็นใคร...คะ" เธอเติมหางเสียงลงไปในวนินาทีสุดท้าย ดวงตาสีรัตติกาลจ้องมองวงหน้าสวยคมไม่คุ้นเคยอย่างระแวดระวัง

ท่ามกลางข้อสงสัยนานับประการในหัว นั่นคือคำถามแรกที่จิรปริยาเลือกถาม หลังจากที่คณะแพทย์พยาบาลออกจากห้องไปและยาแก้ปวดเริ่มทำงานของมัน สมองหญิงสาวยังไม่ค่อยแจ่มชัดนักแต่ความเจ็บปวดลดลง และตอนนี้เธอต้องการคำอธิบายจากใครสักคน

ซึ่งบังเอิญว่าตั้งแต่ตื่นขึ้นมา ข้างกายเธอมีเขาเพียงคนเดียว

ผู้ชายในชุดสีขาวตลอดทั้งร่างซึ่งช่วยขยับเน้นให้เขาดูราวกับเทพเจ้าจากแดนสวรรค์เบิกตาสีอำพันกว้าง ความรู้สึกมากมายที่เธออ่านไม่ออก หมุนวนอยู่ในดวงตาคู่สวยก่อนเขาจะกดใบหน้าลง หลุบตามองพื้น และเมื่อเงยหน้าขึ้นมาประสานสายตากันอีกครั้ง อำพันลุ่มลึกคู่นี้ก็แผงรอยริ้วาขณะตั้งคำถามกลับ

"แต่จำผมไม่ได้?"

เพื่อหาคำตอบให้เขา...และตัวเอง จิรปริยาสูดลมหายใจ รวบรวมความกล้ากวาดตามองสำรวจใบหน้าอีกฝ่ายอีกครั้ง โคร่งหน้าคม เครื่องหน้างดงาม องค์ประกอบทุกอย่างที่รับกันได้อย่างลงตัวชนิดที่หากเขาไม่เคยผ่านการศัลยกรรมมาก่อน เธอก็เชื่อเหลือเกินว่าผู้ชายคนนี้นิ่งเป็นลูกรักของพระเจ้า ประติมากรรมชิ้นเยี่ยมที่พระองค์บรรจงสรรค์สร้างขึ้นอย่างประณีต

และหญิงสาวมันใจ...ถ้าหากว่าเคยเห็น เคยรู้จัก เธอจะต้องไม่มีวันลืมเขาได้แน่ๆ

ผู้ชายที่มีรูปลักษณ์ราวกับเดินออกมาจากสเบ็กของเธอแบบนี้

สีหน้าเธอคงบอกคำตอบได้ชัดเจน เขาจึงผ่อนลมหายใจออกมา แวตาดูหนักอึ้ง ความเจ็บปวดที่เห็นเพียงเลือนรางปรากฏบนดวงหน้าสวยของชายหนุ่มราวเสี้ยววินาทีก่อนจะผ่านไป หลงเหลือไว้เพียงใบหน้าสงบนิ่งดวงหนึ่งซึ่งไม่อาจปกปิดแววว้ารารานในดวงตาได้

"สักนิด...ก็จำไม่ได้เลย?"

เธอรู้อาเขา 'พยายาม' ถามอย่างมีความหวัง จิรปริยารู้สึกผิดนิดๆ ขณะปฏิเสธด้วยสีหน้าจริงจัง

"ไม่ค่ะ"

ริมฝีปากเอ่ยคำตอบอย่างมั่นใจ ทว่าขณะนั้นเองในหัวกลับคล้ายมีเงาภาพบางอย่างพาดผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เร็วจนเธอไล่ตามจับมันไม่ทัน และ...เริ่มลั้งเลในคำตอบ

เหมือนเขามองเห็นความลั้งเลในดวงตาสีดำสนิทคู่นั้น ผู้ชายที่จ้องหน้าเธอจึงคลี่ย้มบาง เอื้อมมือมาลูบเรือนผมยาวเบาๆ

"ไม่เป็นไร" เขาพิมพ์ "บางที่แต่อาจจะกำลังมีนๆ อยู่" หลังเอ่ยประโยคที่กระตังคนพูดยังไม่แน่ใจว่าใช้มันเพื่อปลอบใจคนที่ล้มกันไปแล้ว หรือ... *ปลอบใจตัวเอง* เขาก็แนะนำตัวด้วยความหวังว่าอาจจะทำให้เธอกลับมาจำได้ "ผมชื่อ 'ไทม์'"

เขาชื่อ 'ไทม์'

จิรปริยาจ้องดวงหน้าสวยคมหนึ่ง พยายามนึกไปแล้วย้อนไปหาคนชื่อ 'ไทม์' สักคนในชีวิต แต่กลับว่างเปล่า... เธอหาเขาไม่พบ *เดี๋ยว...*

คือเรียวยาวได้รูปโดยไม่ต้องพึ่งการแต่งเติมขมวดมุ่น ใบหน้าสะบัดนิดๆ เมื่อพบว่าแท้จริงแล้วคล้ายๆ ว่ามีภาพบางอย่าง... คนบางคน... อยู่ตรงปลายทางของความทรงจำ ซุกซ่อนอยู่เบื้องหลังกลุ่มหมอกควันสีขุ่นขมุกขมัวจนเธอเริ่มไม่มั่นใจว่าตกลงตัวเองรู้จักหรือไม่รู้จักเขากันแน่

ความลั้งเลบนดวงหน้าหวานซี้ดทำให้ผู้ชายที่มีชื่อตามกฎหมายว่า

'นับนิรันดร์ ไทม์ เทวกาล' ถอนหายใจ แวดตาแสดงความปวดร้าวเยาะหยัน ให้กับบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งก็คือโชคชะตาระหว่างเขากับเธอ

"โอเค 'ไม่เป็นไร' เขาพิมพ์มา หลุบตาลงตำครู่หนึ่งราวกับจะซ่อนความเจ็บปวดผิดหวังให้พ้นจากสายตาเธอ กระทั่งสามารถควบคุมสีหน้า แวดตาได้ มือใหญ่จึงเอื้อมขึ้นไปประคองวงหน้าคนป่วยเอาไว้จนระยะห่างระหว่างทั้งคู่เหลือเพียงแค่ฝ่ามือกัน และใช้ดวงตาสีอำพันคู่สวยจ้องลึกลงไปในดวงตาสีนิลคล้ายต้องการให้ความงามของมันร้ายมนตร์สะกดเธอไว้ เสียงนุ่มลึกเอื่อยแนะนำตัวอีกครั้ง

"ผมชื่อ'ไทม์' เขาย้ำ ตามด้วยเน้นหนักถึงตำแหน่งของตัวเองในชีวิตอีกฝ่าย "เป็นสามีของแต่"

จิรปริยาพะงะ สมองชาวบลคล้ายถูกหนาบด้วยน้ำแข็งก้อนใหญ่ มีเงงสับสนจนคิดอะไรไม่ออก ผิดกับก้อนเนื้อในอกซ้ายที่ขยับทำงานราวกับได้ค่าโอทีเพิ่มเติมได้เต็มถึยิบจนแผ่นอกสะท้อนขึ้นลงไม่หยุด ดวงตากลมโตเหม่อค้ำงจับจ้องวงหน้าสวยคม แวบแรกเธอเห็นเพียงภาพเบลอๆ เหมือนมองผ่านเลนส์กล้องที่หลุดโฟกัส ต้องใช้เวลารวบรวมสติพักหนึ่งกว่าจะเห็นชัดถึงทุกเส้นสายแห่งความสมบูรณ์แบบของอีกฝ่าย

ผู้ชาย...ที่บอกว่าเขาเป็น 'สามี' ของเธอ

"สา...มี?" เธอทวนคำซ้ำๆ สีหน้ายังว่างเปล่าเหมือนไม่เข้าใจความหมายของคำคำนั้น

"อ้อ สามี" ผู้เป็นสามีพยักหน้ารับ

"สามีที่หมายถึง...คนที่ เป็น...คู่รัก...คู่ครอง...คู่ชีวิต คนที่เป็น..."

จิรปริยากลอกตาไปมา ร่ายคำอธิบายความหมายของคำสั้นๆ ว่า 'สามี' ออกมายาวเหยียดกว่าที่พจนานุกรมบัญญัติ และดูจะยาวเกินความจำเป็นสำหรับคนฟังหนุ่มหน้าสวยจึงผงกหัวอีกครั้ง

"ใช่ สามี...หรือเรียกแบบบ้านๆ ว่าผัวนั่นแหละ"

เป็นอีกครั้งที่เธอผงะ ใบหน้าชาวซีตสลับแดงจนน่าตกใจ สองมือผลักผู้ชายแปลกหน้าที่ไว้ตัวตนในความทรงจำแต่กลับดำรงอยู่ในตำแหน่งสำคัญด้วยเร็วแรงมหาศาล และเพราะไม่ทันตั้งตัว...คนที่ยืนอยู่ข้างเตียงจึงเซถอยหลังไปหลายก้าว

"ล้อเล่นแบบนี้ไม่ขำนะ!" หญิงสาวขมวดคิ้ว สูตลมหายใจแรง ยกมือขึ้นกอดดอกจ้องหน้าเขาด้วยสายตาโกรธเกรี้ยว

คนถูกผลักเพียงยกมือขึ้นกอดอก จ้องเธอกลับด้วยสีหน้าจริงจังบ้าง
"แล้วใครบอกว่าผมล้อเล่น เรื่องแบบนี้ใครจะล้อเล่นกัน"

ความจริงจังซึ่งอาบไล้บนใบหน้าและดวงตาอีกฝ่ายทำให้จิรปริยาใจสั่น ความกลัวแล่นปลาบเข้ามาเกาะกุมหัวใจซึ่งยังคงเต้นกระหน่ำไม่พ่อนิ่งหวะลง ขณะไม่ทันได้ตั้งตัว กลับเป็นขาข้างที่พุ่งเข้ามาคว้ามือซ้ายซึ่งถูกถอดสายน้ำเกลือออกไปแล้วขึ้นไปอยู่ในระดับสายตา ปลายนิ้วเรียวยาวเย็นนิจๆ ไล่เครื่องประดับที่เธอไม่ทันสังเกตเห็น...และมั่นใจว่าไม่เคยเห็นมาก่อนบนนิ้วนางข้างซ้ายของตัวเอง

"นี่ใจหลักฐาน...แหวนแต่งงานของเรา"

"ไม่! ไม่จริง! คุณโกหก!"

ไม่มีทางที่ผู้หญิงโสดวัยยี่สิบสองปีอย่างเธอ...จะมีสามีได้เพียงชั่วข้ามคืนระหว่างที่เธอเริ่มตื่นรนโวยวายใส่หาว่าเขาโกหกประตูห้องพักนั้นก็ถูกเปิดเข้ามา ร่างเล็กวิ่งมาหยุดตรงหน้าเธอด้วยสีหน้าที่ตื่นตกใจ ตอนแรกจิรปริยาไม่เห็นเด็กคนนั้น ไม่รับรู้การมาถึง จนกระทั่งเสียงตื่นตระหนกดังขึ้น

"หมามีเป็นอะไรครับ!"

เท่านั้นแหละ จิรปริยาก็ก็นิ้วขมวดไปมองต้นเสียง กวาดมองเครื่องหาละเอียดอ่อนของเด็กชายตัวน้อยที่หากเขาไม่ลงท้ายคำพูดว่า 'ครับ' และมีผมสั้น ด้วยใบหน้าหวานๆ กับดวงตากลมโตสีดำนึ้นนั้นเธอคงเพลินนึกไปว่าเขาเป็นเด็กผู้หญิง

หญิงสาวลื่นน้ำลายลงคอ ริมฝีปากสั่นระริก เอ่ยถามเสียงพรว่ำ

"เมื่อก็...น้องพูดว่าไงนะ"

เด็กชายกะพริบตาปริบ ดวงหน้าหวานเต็มไปด้วยความสับสนหันไปมองผู้ชายที่ชื่อใหม่ ก่อนตอบเธอด้วยน้ำเสียงแปลกใจ

"กันและกันถามว่า...หม่ามี้เป็นอะไรครับ"

อีกครั้งแล้วที่สมองเธอไม่ทำงาน ทัวทั้งร่างชาวาบ หญิงสาวผู้มั่นใจว่าใช้ภาษาแม่ได้ดีมากมาตลอดถึงกับต้องใช้เวลาอยู่นานกว่าจะประมวลผลได้ว่าคำว่า 'หม่ามี้' นั้น มีความหมายเดียวกับคำว่า 'แม่'

จิรปริยามองเด็กชายหน้าหวานสลับกับผู้ชายหน้าสวย คนหนึ่งบอกรว่าเป็น 'สามี' ขณะที่อีกคนเรียกเธอว่า 'หม่ามี้'

ดวงตากลมโตกะพริบถี่ เลือดในกายแล่นพล่านจนได้ยินเสียงชีพจรเต้นดัง 'ตุบๆ' ด้วยจิ้งหะงี้ร้ว เธอสูดลมหายใจลึกก่อนจะเอ่ยเสียงพรว่า

"เอ๋ม...โอเค...นี่สรุปว่าตอนนี้ฉัน...มีทั้งสามีแล้วก็ลูก...เลยหรอเนี่ย"

บทที่ 2 ฝันร้ายที่กลายเป็นจริง

โอเค จิรปริยารู้ตัวว่าเธอเป็นคนชอบนอน นอนได้ทั้งวันทั้งคืน นอนชนิดที่เรียกได้ว่ากินบ้านกินเมืองหมดไปเป็นแถบๆ ถ้าไม่ใช่วันที่มีเรียนล่ะก็... โนนแน่ะ กว่าเธอจะลืมตาตื่นได้ก็เกือบเที่ยง แลผมไม่ก็ชั่วโมงถัดจากนั้นก็ต้องเลื้อยกลับไปนอนใหม่

แต่ให้ตายอย่างไรหญิงสาวก็เชื่อไม่ลงว่าเธอเปลือ 'นอน' จนตื่นมาอีกทีมีลูกมีสามีแล้วแบบนี้ ดังนั้นเมื่อมองหน้าสองพ่อลูก เธอถึงบอกตัวเองในใจได้ทันทีว่า

ฝัน...นี่มันต้องเป็นความฝันแน่ๆ

'ความฝัน' เป็นเพียงเหตุผลเดียวที่สามารถอธิบายได้ว่าทำไมอยู่ดีๆ เธอที่นั่นจะหลับไปเพียงไม่นาน...อย่างมากก็คงไม่เกินครึ่งวัน ถึงได้ตื่นขึ้นอีกทีในโรงพยาบาลทั้งยังมีเด็กชายมาแสดงตัวเป็นลูก ชายหนุ่มมาแสดงตัวเป็นสามีแบบนี้

ร่างในชุดผู้ป่วยสีหวานนั่งกอดอกอยู่บนเตียงคนไข้ใช้ดวงตากลมโตจ้องสำรวจคนทั้งคู่ เริ่มจากคนที่อ้างตัวว่าเป็นลูกชาย

หนูน้อยมีดวงหน้าหวาน จมูกโด่งชัดแบบมั่นใจได้ว่าโตขึ้นไปพ่อแม่ไม่ต้องเสียเงินเสริมตั้งให้ กลับปากกรูประจับสีชมพูระเรื่อยิ่งขับให้ดวงหน้า

ดูน่ารักราวกับตุ๊กตา ดวงตากลมโตสีดำนิกะพระพิรุณที่ก็เห็นขนตาวาวเป็นแพ
ผิวขาวอมชมพูดูสุขภาพดี

และไม่เพียงแค่น้ำตาคิวพรรณดี เด็กชายที่แทนตัวเองว่า 'กันและกัน'
ยังมีกิริยามารยาทที่บ่งบอกได้ว่าถูกอบรมมาอย่างดี

จิริปริยาเล็กคิ้ว

นี่นะหรือ ลูกชายของเธอ?

หญิงสาวเปลอพยภักหน้าหงิกหงักทั้งรอยยิ้ม

ความฝันสรรค์สร้างลูกชายให้เธอได้ไม่แหว่เลย

ถ้าพูดกันตามตรงคือเด็กคนนี้ดูดีเกินกว่าจะเชื่อว่าเป็นลูกของเธอด้วยซ้ำ
จิริปริยารู้ตัวว่าตนไม่ใช่คนชั่วร้าย แต่เธอก็รู้ดีอีกนั่นแหละว่าลำพังแค่เธอไม่มีวัน
รังสรรค์ตุ๊กตาตัวน้อยน่ารักอย่างนี้ออกมาได้แน่ๆ

หางตาเหลือบมองผู้ชายที่นั่งกอดอกไขว่ห้างอยู่บนโซฟาตัวยาวและ
ใช้ดวงตาสีอำพันสวयแปลกคู้้นมองเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ ริมฝีปากบาง
ระบวยรอยยิ้มอ่อนโยนล่อลวงชวนให้หลงใหล

ถ้านี่คือโลกแห่งความจริง จิริปริยาไม่มีวันกล้าจ้องเพศตรงข้ามแบบนี้
แน่ๆ แต่เพราะนี่คือโลกแห่งความฝัน ทั้งเขายังอยู่ในฐานะ 'สามี' เธอจึงมีสิทธิ์
โดยชอบธรรมที่จะสำรวจเขา และให้ตายเถอะ! แม้กระทั่งอยู่ในความฝันเธอก็ยัง
เปลอหน้าแดงเพราะเขาจนได้

สามีของเธอเป็นหนุ่มหน้าสวย ดวงตาสีน้ำตาลออกทองคมกริบ
ได้แพขนตาวาวเป็นประกาย ริมฝีปากบางได้รูปมักแต่มียิ้มอยู่เกือบตลอดเวลา
ผิวพรรณขาวกระจ่างจนมองเห็นเส้นเลือดสีเขียวบนลำคอ หลังมือ และ
ท่อนแขนซึ่งพ้นเสื้อออกมา แถมคะเนดูจากสายตาน่าจะสูงมากๆ อีกด้วย

อืม ยอมรับอย่างตรงไปตรงมาเลยว่าเธอค่อนข้างพอใจกับ 'พ่อของลูก'
คนนี้มาก!

เขายังมีรูปโฉมงดงามราวกับเดินออกมาจากสเป็กเธออย่างไรอย่างนั้น
และจากรูปลักษณ์ของเขาทำให้ไม่ต้องเดาเลยว่าลูกชายเธอมีความคล้ายใคร

มากกว่ากักระหว่างพ่อกับแม่!

'กัณฑกาล' ที่ส่งเสียงเจื้อยแจ้วมานานชงัก เมื่อรู้สึกได้วามารดาแทบจะไม่พูดอะไรเลย แถมยังเอาแต่จ้องหน้าเขากับบิดาอยู่แบบนั้น เด็กชายกะพริบตาปริบ อดหันไปมองบิดาไม่ได้

"ปาป๊า"

นับนิรันดร์ละสายตาจากภรรยามาสบตาลูกชาย พยักหน้าเล็กน้อย บอกให้กัณฑกาลรู้ว่าสังเกตเห็นความผิดปกตินั้นเหมือนกัน

ไม่สิ ที่จริงตั้งแต่เธอโวยวายว่าจำเขาไม่ได้ นับนิรันดร์คาดเดาว่าต่อจากนั้นภรรยาที่เขารู้จักจะต้องแผดเสียงลั่นหลังน้ำตาออกมาอีกชุดใหญ่ แต่เพียงแค่กัณฑกาลก้าวเท้าเข้ามาเรียกเธอว่า 'หม่ามี้' หมิงสาวก็พึมพำออกมาแค่ประโยคเดียวก่อนจะสงบลง

อำพันคุ่นงามหรือลิ่ง คิดถึงความเป็นไปได้ต่างๆ ทว่าสุดท้ายแล้วร่างสูงตัดสินใจลุกขึ้นจากโซฟาเดินไปเท้าแขนบนเตียงคนไข้ ชะงักตัวเหนือหมิงสาว โดยทิ้งระยะห่างเพียงคืบ มุมปากขยับยั้มยามเห็นว่าเธอผลอผงะถอยไปพร้อมกับใบหน้าที่ขึ้นริ้วแดง

"แต่หิวรึยังครับ"

หิวหรือ

จิรปริยานิวหน้า เกือบตอบไปแล้วว่า 'ไม่หิว' ก็ในความฝันจะหิวไต่ยังงไรละ แต่ขณะกำลังจะอ้าปากตอบ ความเคลื่อนไหวของน้ำย่อยในกระเพาะก็ทำให้เธอต้องเปลี่ยนเป็นพยักหน้ารับ

"อ้อ"

คือเรียขมวดมุ่น แปลกใจที่คนเราสามารถหิวได้กระทั่งในความฝัน และยังจุมูกได้กลิ่นหอมของข้าวต้มกึ่งซึ่งถูกนับนิรันดร์เข็นจากมุมห้องมาวางตรงหน้าได้ชัดเจน เธอก็เริ่มสะดุดใจ

ไม่ใช่เพราะความเอาใจใส่ของผู้ชายตรงหน้าที่ช่วยแกะหางกึ่งให้ หรือลูกชายตัวน้อยซึ่งเดินไปหยิบส้มมาปอกรอเธอกินล้างปาก ทว่าหมิงสาว

เริ่มตระหนักถึงความผิดปกติบางอย่างที่เธอมองเข้าไป

สัมผัสเนื้อแน่นๆ หวานสดใหม่ของกึ่งในปากที่ชัดเจนทำให้หัวคิ้ว
ย่นเข้าหากัน หญิงสาวนึ่วหน้า ตักข้าวเม็ดตอวกับน้ำซุ๊ปเป่าเข้าปาก
คำแล้วคำเล่าราวกับต้องการจะพิสูจน์อะไรบางอย่าง ลางสังหรณ์พุ่งขึ้นมา
พร้อมอวัยวะชิ้นสำคัญเริ่มกระหน่ำทำงานหนักอีกหน จิรปริยาเผลอร้องลั่น
เมื่อข้าวตัมร้อนๆ ที่รีบตักใส่ปากโดยยังไม่ทันจะได้เป่าให้ติลวกลิ้นจนต้อง
ทิ้งช้อนลงกระทบบชามกระเบื้อง

"โอ๊ย!"

"หมามีเป็นอะไรรีเปล่าครับ!" ลูกชายตัวน้อยวิ่งเข้ามาเป็นคนแรก
พร้อมกับสัมผัสในมือ ส่วนสามีก็รีบถามด้วยสีหน้าห่วงใยพอกัน

"แต่! เป็นอะไรมั๊ย ร้อนมากรีเปล่า ตีมน้ำก่อนเร็ว"

จิรปริยาไม่ได้สนใจพวกเขา เธอตุนลิ้น สัมผัสได้ถึงความผาด
บ่นอวัยวะรับรส รู้จากประสบการณ์เลยว่าหลังจากนี้เธอจะกินอะไรไม่อร่อย
ไปอีกสักพัก สำหรับคนที่มีความสุขง่าย ๆ กับการกินและการนอนเป็นหลัก
มันเคยเป็นเรื่องใหญ่ แต่ถ้าเทียบกับสถานการณ์ตอนนี้ เธอคิดว่ามันเป็นเพียง
เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

หญิงสาวนิ่งงัน รู้มาตลอดว่าตัวเองเป็นคนความรู้สึกช้าประมาณหนึ่ง
ยิ่งกับสถานการณ์แปลกๆ เหตุการณ์น่าตกใจ บางครั้งเธอก็กลายเป็นคนโง่
จนตัวเองยังรำคาญ จิรปริยาหลับตารวบรวมสติ พยายามคิดทบทวนเรื่องต่างๆ
ใจของเธอหายวาบเมื่อนึกขึ้นมาได้ว่าไม่ใช่แค่กลิ่นหรือรสชาติเท่านั้นที่มัน
'สมจริง' เกินไป ตอนแรกที่ตื่นขึ้นมาเธอยังรู้สึกเจ็บปวดตามร่างกายอยู่บ้าง
แต่เพราะยาแก้ปวดที่กินเข้าไปประกอบกับความตกใจเรื่องลูกชายกับสามี
ทำให้สมองมีนๆ จนลืมนึกถึง

ภายใต้เปลือกตาปิดสนิท ดวงตาสีนิลใหวูบ หยาดน้ำเริ่มเอ่อทันกรอบตา
ความฝัน...ทำได้สมจริงขนาดนั้นเลยหรือ

สัมผัสเบาๆ บนผิวแก้มทำเอาเธอถึงกับสะดุ้ง ดวงตากลมโตเบิกกว้าง

พร้อมหยดน้ำตาที่ร่วงหล่น ร่างเพรียวสันระริกอย่างห้ามไม่อยู่ รู้สึกเหมือน
อุณภูมิรอบตัวลดต่ำลงจนสิ้นสะท้าน ความหวาดกลัวพุ่งมาเกาะกุมหัวใจ

"หม่ามี...หม่ามีเป็นอะไรครับ" เจ้าของมือเล็กๆ บนผิวแก้มร้องลั่น
สีหน้าดูตกใจปนทำอะไรไม่ถูกที่อยู่ดีๆ มารดาก็ดูตกใจกลัวขึ้นมา กันตกาล
หันกลับไปมองนับนิรันดร์อีกครั้งอย่างขอความช่วยเหลือ

หนุ่มหน้าสวยถอนหายใจ วางแก้วน้ำลงแล้วเลื่อนโต๊ะอาหารออกพร้อมกับ
ขยับเข้าไปใกล้ แขนแข็งแรงตึงร่างในชุดคนป่วยเข้ามาคาดหวังให้อ้อมแขน
ของเขาเยียวยาเธอเหมือนทุกครั้งทว่าภรรยากลับผลัดใส่ ใบหน้าซีดขาว
ส่ายไปมาซ่าง ริมฝีปากขยับหากไร้เสียงเล็ดลอด จนครู่หนึ่งจึงแผดเสียงลั่น

"ปะ...ปล่อย ปล่อยฉัน! ปล่อย!"

คนป่วยที่ควรไร้เรี่ยวแรงกลับมีกำลังติดดินตัวอยู่ในอ้อมแขนแข็งแรง
นับนิรันดร์นิ้วหน้า ชายหนุ่มหันไปมองลูกชายที่ยืนร้องไห้ตัวสั่นอย่างทำอะไร
ไม่ถูก ปากสั่งด้วยน้ำเสียงนุ่มลึกลับหนึ่งเพราะในเวลาแบบนี้หากเขาร้อนรน
ไปด้วย ลูกชายตัวน้อยคงสติแตกตามคนเป็นมารดาไปติดๆ

"กันและกัน ไปตามหมอที่"

รอจนเขาเรียกครั้งที่สอง ทายาทหนึ่งเดียวจึงพยักหน้าถี่ๆ เด็กชาย
เม้มปากมองมารดาก่อนจะหมุนตัววิ่งออกจากห้องไป

จากที่มองไล่หลังกันตกาล นับนิรันดร์ก็ต้องรีบหลุบตามองภรรยา
ในอ้อมแขนซึ่งอยู่ดีๆ ก็นั่งงันหยุดขัดขึ้น ชายหนุ่มจึงได้เห็นว่าดวงตาวาววริน
ตื่นตระหนกคู้้นมองเลยเขาไป...จับจ้องอยู่บนหน้าจอโทรทัศน์บนผนังซึ่ง
ถูกเปิดทิ้งไว้ตั้งแต่เมื่อคืนโดยไร้คนสนใจมานาน ขณะนี้พิธีกรในรายการข่าว
กำลังเริ่มต้นเปิดรายการด้วยการบอกวันเดือนปีตามปกติ

แต่ที่ไม่ปกติ...คือภรรยาของเขา

นับนิรันดร์ลิกคิ้ว มองมือเรียวที่บีบที่อ้อมแขนเขาจนแน่น ระยะห่าง
แสนใกล้ชิดทำให้เห็นกลีบปากสันระริก ไม่...ไม่ใช่แค่ปากเธอที่สั่น แต่กลับ
เป็นร่างทั้งร่างเลยต่างหาก และเมื่อจิริปริยาหันกลับมาองเขา ดวงตาคู่นั้น

ก็เหม่อค้าง ถ้ามออกมาทั้งที่สติยังจลจลอยู่กับบางอย่าง ความที่แขนของเขา โอบรอบลำตัวช่วงบนของเธอจึงสัมผัสได้ถึงหัวใจที่เต้นกระหน่ำแรง

"วันนี้...วันที่เท่าไร? เดือนอะไร ปี...ไหน"

นัยน์ตาสีอำพันหลุมมองสีหน้าตื่นตระหนกของภรรยา ระบายลมหายใจหนักอึ้ง ริมฝีปากบางบอกวันเดือนปีออกปอย่างชัดเจน แน่หนอนว่ามันตรงกับที่พิธีกรชายเพิ่งเอ่ยไป และคนฟังก็ทวนข้อมูลนั้นด้วยสีหน้าแข็งทื่อ ไม่นาน... ไบหน้าซีดก็สะบัดไปมา ริมฝีปากบิดเบ้ หลังน้ำตาออกมาอีกกระลอกใหญ่

"ไม่...ไม่จริง โกหก! คุณโกหก! เป็นไปไม่ได้! มันเป็นไปไม่ได้!"

หญิงสาวกรีดร้อง ร่างเพรียวสันระริกด้วยความหวาดกลัว ปฏิเสธทุกอย่างที่เกิดขึ้นตรงหน้า

ปฏิเสธ...ว่าตอนนั้นเธออยู่ในช่วงเวลาที่ย่างจากปัจจุบันถึงสิบสองปีเต็ม!

เฮือก!

ดวงตาสีนิลเบิกกว้าง แฝ่นอกสะท้อนขึ้นลงด้วยอัตรากระชั้นถี่ สิ่งแรก ที่เธอทำคือหันไบหน้าไปทางขวาและเมื่อพบกระจกเงาบานใหญ่ จิรปริยา ก็แหบร้องไห้ออกมา

หญิงสาวกัตรีริมฝีปาก ก้าวขาลงจากเตียง ยื่นมือไปสัมผัสไบหน้าของตัวเองบนกระจก

"ฝัน...เมื่อกี้...แค่ฝันไป..."

ลมหายใจพรุออกอย่างโล่งอก ขณะที่เธอกำลังยินดีกับการที่ได้กลับมา อยู่ในห้องของตัวเอง และอนาคตซึ่งพรังพร้อมไปด้วยลูกและสามีเป็นเพียงภาพฝัน จิรปริยากลับได้ยินเสียงคล้ายนาฬิกาปลุกกรีดร้องแว่วเข้ามาในหู ร่างเพรียวหันซ้ายหันขวาเพื่อมองหาสมาร์ตโฟนที่เธอตั้งปลุกไว้อยู่ทุกวัน ทว่า ก่อนที่จะหาเจอก็ราวกับว่าโลกทั้งไบถูกฉีกกระชาก มีอบางพยายามยัดเกาะ หัวเตียงไว้แน่น ริมฝีปากกรีดร้องด้วยความตกใจ

"กรืดดดดดดด"

เสียงกรีดร้องของคนที่หลับสนิทไปเพราะฤทธิ์ยาทำให้กั้นกาลซึ่งอาสาไป
ปิดเสียงนาฬิกาปลุกในสมาร์ตโฟนถึงกับสะดุ้ง เด็กชายเบิกตากว้าง สองขา
วิ่งกลับไปเกาะขอบเตียงคนไข้สีหน้าตื่น

"หม่ามี! ปาป๊า...หม่ามีเป็นอะไร"

นับนิรันดร์ที่มีมือข้างหนึ่งวางบนหน้าผากขึ้นเหนือ เขาสายหน้าเบาๆ
ขณะกำลังจะตอบหางตาก็เห็นภรรยาเบิกตากว้าง หอบหายใจถี่เหมือนคนวิ่งมา
สักสิบกิโลเมตร

"แต่ ใจเย็นๆ นะแต่ ไม่เป็นอะไรแล้วนะ"

ชายหนุ่มคว้าเอาร่างเพรียวมากอดไว้แนบอก หวังปลอบโยนให้คนที่
คงจะฝันร้ายรู้สึกดีขึ้นเหมือนทุกครั้ง โดยไม่รู้เลยว่าสัมผัสจากเลือดเนื้อของเขา
นั่นแหละคือฝันร้ายสำหรับเธอ

แวบแรกจิรปริยายยังมึนงงเกินกว่าจะจับต้นชนปลายถูก ดวงตาสีนิล
เหม่อลอยไร้จุดโฟกัส กระทั่งถูกดึงไปอยู่ในอ้อมแขนของใครคนหนึ่ง ใบหน้า
ซีกขาวฝังอยู่บนแผ่นอกกว้าง เสียงสะท้อนของหัวใจอีกดวงกระทบโสตประสาท
ปลุกสติสัมปชัญญะให้ตื่นตัว

ทั้งๆ ที่เมื่อครู่ยังร่อนควาบจากอัตรการเต้นของหัวใจซึ่งส่งผลกระทบกับ
การทำงานส่วนอื่นของร่างกาย ทว่าเมื่อรับรู้ได้ชัดเจนว่าเธอกลับมาอยู่ในโลก
ที่มีทั้งลูกและสามีแล้วจริงๆ จิรปริยาก็รู้สึกว่ทั้งร่างซาบ ตั้งแต่หัวจดเท้า
หนาวเยือกไร้เรี่ยวแรงเหมือนโดนไอซ์บั๊กเก็ต* มาหมาดๆ

"แต่?" อาการนิ่งงันของคนในอ้อมแขนไม่พ้นสายตานับนิรันดร์ ชายหนุ่ม
ผล่อออกจากร่างเพรียวระหงที่สั้นน้อยๆ นัยน์ตาสีอำพันหลุมมองหญิงสาว
ที่ยกมือซ้ายขึ้นมอง ดวงตาสีนิลของเธอจับจ้องไปยังเครื่องประดับชิ้นสำคัญ
ซึ่งตลอดชีวิตยี่สิบสองปีในความทรงจำไม่เคยมีมันอยู่

* ไอซ์บั๊กเก็ต (Ice Bucket Challenge) คือโครงการช่วยเหลือกลุ่มผู้ป่วยกล้ามเนื้ออ่อนแรง (ALS หรือ ALS Association) โดยการนำน้ำเย็นซึ่งอาจจะมีส่วนผสมยุงมารดหัวตนเองให้ร่างกายชาอ่อนแรงเพราะความเย็นจัดของน้ำแข็ง เพื่อเข้าใจอาการป่วยของโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง โดยผู้ประกอบกิจกรรมจะบริจาคเงินช่วยเหลือ และส่งคำท้าต่อบุคคลอื่นให้ทำอย่างเดียวกันภายใน 24 ชั่วโมง

สุดโคนนิ้วนางข้างซ้ายซึ่งเคยว่างเปล่า แหวนวงหนึ่งแน่นอยู่ตรงนั้น
การพลิกหลังมือขึ้นมาในระดับสายตาทำให้เห็นเพชรเม็ดงามฝังตัวอยู่กึ่งกลาง
เครื่องหมายอินฟินิตี้

หญิงสาวหลับตา พรุลงมหายใจช้าๆ น้ำตาเม็ดเล็กไหลรินลงมาเงียบๆ
จริงๆ หรือ...

เรื่องราวในตอนนี้... ศัณร่ายในตอนนี้...

...มันเป็นความจริงอย่างนั้นหรือ

บทที่ 3

นางเอกคนอื่นเขาย้อนอดีตกัน มีแต่เธอที่ทะเลิงฟุ้งมาอนาคต

"นี่ห้องนอนของเรา"

ดวงตากลมโตเหลือร่องรอยความบวมซ้ำเพียงเล็กน้อยมองตามมือเรียวยาวซึ่งหลังสแกนนิ้วมือจนได้ยินเสียงดัง 'ติ๊ด' ก็ผลึกประตูไม้บานหนาที่แต่งถอยไปด้านหลังออกกว้าง จิรปริยาชะโงกใบหน้าเข้าไปก่อนตัว เพียงแค่เห็นบนผนังด้านหนึ่งประดับประดาด้วยกรอบรูปใหญ่เล็กกลดหลั่นกันไปก็เปลือยปากอุทานเสียงสูง

ทั้งหมดนั้น...คือรูปของเธอกับพวกเขาพ่อลูก

ร่างเพรียวในชุดเดรสสีฟ้าอมม่วงเหมือนกลีบไฮเดรนเยียเดินตามการประคองของคนตัวสูงกว่า สำนวญการตกแต่งภายในห้องอย่างซ้ำๆ ทั้งโซนนั่งเล่น ห้องแต่งตัว ห้องน้ำซึ่งมาพร้อมทั้งอ่างน้ำวน ไล่ไปจนถึงโซนห้องนอน

ห้องนี้เป็นอีกห้องในบ้านหลังใหญ่ที่ตกแต่งได้สวยเหมือนกับห้องตัวอย่างตามนิตยสาร แม้ภาพรวมทั้งหมดจะไม่ใช้รูปแบบห้องนอนในฝันของเธอ หากแต่สิ่งละอันพันละน้อยหลายๆ อย่าง อาทิ โซฟากำมะหยี่สีม่วงเข้มเต็มไปด้วยหมอนหลากสีสนที่ตั้ตั้งอยู่หน้าโทรทัศน์จอบางฝั่งผนัง หรือเตียงหลังใหญ่ปูด้วยผ้าปูที่นอนสีหวาน ดูแล้วยังงั้นมันก็รสนิยมเธอมากกว่าผู้ชายช่างๆ

จิรปริยาผลจากสามี่ เดินเชยกดตัดห้องนั่งเล่นไปเปิดประตูกระจก ก้าวเท้าเหยียบพื้นกระเบื้องปูด้วยกระเบื้องลายไม้สีน้ำตาลโดยลงน้ำหนักไว้ที่เท้าซ้าย... แปล่า นี่ไม่ใช่ผลกระทบบจาก 'อุบัติเหตุ' เพราะถึงแม้ใครต่อใครจะพากันบอกว่าอุบัติเหตุในครั้งนั้นเป็นต้นเหตุพัดความทรงจำของเธอปลิวหายและทำให้ร่างกายบางส่วนได้รับการกระทบกระเทือน ทว่าชาวเขาไม่ใช่หนึ่งในนั้น

หญิงสาวก้มมองข้อเท้าขวาที่ถูกพันผ้ายัดไว้ก่อนนอนหายใจที่เส้นเอ็นข้อเท้าอักเสบ ก็เพราะเธอขาดพลิกตอนรีบลงจากเตียง!

เธอถอนหายใจอีกรอบให้กับความช่วยเหลือ สองแขนเท้ากับร้าวระเบียงเหล็กดัดสีดำ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสูลมหายใจเข้าปอดลึกยามกวาดตามองลงไปเบื้องล่างซึ่งด้านหนึ่งเป็นสวนเขียวขจีลานตาด้วยไม้ดอกไม้ประดับหลากสายพันธุ์ ขณะที่อีกด้านเป็นโรงจอดรถยนต์ซึ่งหนึ่งในรถที่จอดอยู่คือคันที่พาเธอมาจากโรงพยาบาล กลับสู่สถานที่ที่ตอนนี้ถูกเรียกว่า 'บ้าน'

จิรปริยาหันหลังพิงร้าวระเบียง มือซ้ายถูกยกขึ้นสูงพอให้เธอพิจารณาเครื่องประดับบนเรือนิ้วได้ถนัด สายตาจับจ้องอยู่ตรงเพชรเม็ดงามกึ่งกลางสัญลักษณ์อินฟินิตี้...

...สัญลักษณ์แห่งความเป็นนิรันดร์

หลังจากตื่นขึ้นมาในโรงพยาบาลและค้นพบว่าตัวเองได้ก้าวผ่านกาลเวลา มาอนาคตในอีกสิบสองปีข้างหน้า...ในชีวิตของตัวเอง วันเวลาก็ผ่านมา นับสัปดาห์แล้ว และมันก็เป็นเรื่องปกติที่แรกเริ่มเธอจะต่อต้านโลกในตอนนี้ เพราะถึงแม้จิรปริยาจะเป็นสาวช่างฝันผู้เปี่ยมล้นไปด้วยพลังแห่งจินตนาการ เคยคิดฝันถึงอนาคตของตัวเองอยู่หลายครั้งหลายครา แต่ถึงขาข้างหนึ่งของเธอจะฝังรากอยู่บนโลกแห่งความฝันแสนแพนตาซีที่อะไรก็เกิดขึ้นได้ทว่าขาอีกข้างก็ยังเหยียบอยู่บนโลกแห่งความจริงที่เต็มไปด้วยเหตุและผลซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ทางวิทยาศาสตร์

ถึงจะมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับทฤษฎีข้ามเวลามากมาย ทว่านั่นก็ยังไม่เคยมีหลักฐานพิสูจน์ได้ชัดเจน การก้าวข้ามกาลเวลามายังอนาคตของตัวเอง

เหตุผลแรกที่เราคิดถึงได้ในตอนนั้นคือ 'นี่คือความฝัน'

แต่เมื่อไม่ว่าจะหลักกี่ครั้งเธอก็ยังคงตื่นขึ้นมาที่โลกใบนี้ ห้วงกาลแห่งนี้ ข้างกายปราศจาก 'ครอบครัว' ซึ่งประกอบไปด้วยบิดามารดา แต่ดันมีลูกชาย และสามีที่ไร้ตัวตนในความทรงจำ แม้มันจะยากแค่ไหนแต่หญิงสาวก็เริ่มเรียนรู้ที่จะยอมรับความจริงข้อนี้

ปลายนิ้วโป้งซ้ายไล่แหวนบนนิ้วนางเล่น มุมปากขยับเป็นรอยยิ้มขณะ โคลงศิรชะ

ไม่รู้ว่าเป็นนิสัย 'ไม่เก็บความทุกข์มาคิดนาน ผ่านไปก็เริ่มลืม' ของเธอ นี่มันดีหรือร้าย เพราะกลายเป็นว่าไม่นานนักจิรปริยาก็เริ่มทำใจยอมรับว่าตัวเอง ไม่ได้อยู่ในช่วงเวลาที่ย้ายสี่สองไปอีกต่อไป ปีพุทธศักราชซึ่งได้รับการพิสูจน์แล้วว่าไม่ใช่เรื่องโกหกแหกตาห่างกับความทรงจำสุดท้ายถึงหนึ่งรอบนักษัตริ กระทั่งบ้านเมืองเทคโนโลยีต่างๆ ที่ได้เห็นมาบ้างก็มีการเปลี่ยนแปลงไม่น้อย

สิบสองปีก่อนตึกสูงระฟ้ามากมายต่างผุดขึ้นเป็นดอกเห็ด คอนโดมิเนียม หลายสิบโครงการเปิดขึ้นแทนหมู่บ้านจัดสรรด้วยเรื่องของพื้นที่แสนจำกัด สิบสองปีต่อมา... สิ่งที่น่ารำล่อมตึกสูงเหล่านั้นคือพื้นที่สีเขียวซึ่งขยายตัวขึ้นไป ป่าคอนกรีต ถนนหนทางเปลี่ยนไป เสาไฟฟ้าที่เคยตั้งเรียงรายถูกเก็บลงดินไป เกือบหมด... สิ่งเหล่านั้นคือการเปลี่ยนแปลงจริงๆ ที่เธอถูกใจ และเรื่องน่ายินดี สำหรับจิรปริยาก็คือแม่ในปัจจุบันผู้คนจะย้ายขึ้นไปอาศัยอยู่บนตึกสูงกันเกือบหมด แต่ครอบครัวของเธอยังเลือกปลูกบ้านเดี่ยวอยู่แถบชานเมือง หญิงสาวคาดเดาว่า เพราะตัวเธอที่สร้างครอบครัวนี้ขึ้นมาคงยังมีทัศนคติบางอย่างใกล้เคียงกับตัวเอง ไฉนย้ายสี่สอง... คือเกลียดการอาศัยอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ

แม้เดาจากพื้นที่และการตกแต่งบ้านแล้ว หากซื้อคอนโด อยู่จริงๆ ห้องของเธอน่าจะไม่ใช่แคบนักก็ตาม

จากข่าวในโทรทัศน์ รถไฟฟ้าหลายสายที่เคยเป็นโครงการหรือ เริ่มก่อสร้างเมื่อสิบสองปีก่อนเปิดให้บริการแล้ว เชื่อมโยงเส้นทางการเดินทาง สาธารณะให้สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้นจนรถเมล์หลายสายต้องปิดตัวลง เรื่อง

การเดินทางข้ามประเทศเองเครื่องบินก็ไม่ใช่พาหนะเดียวที่สะดวกสบาย
อีกต่อไป รถไฟความเร็วสูงซึ่งญี่ปุ่นมีมาหลายสิบปี...แม้จะช้ากว่าเพื่อนบ้าน
ไปมากแต่เวลานี้ของไทยก็มีแล้วเช่นกัน

หญิงสาวหลับตา สูดลมหายใจเข้าปอดลึก

การเดินทางต่างๆ อาจสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น แต่โลกก็ยังไม่พัฒนาไปถึงขั้น
สามารถเดินทางผ่านกาลเวลาได้ หรืออย่างน้อยก็ยังไม่เคยมีการเปิดเผยให้
ทุกคนรับรู้ ดังนั้นเธอในตอนนี้นี้จึงมีผลทางการแพทย์ที่สรุปให้ฟังง่ายๆ ว่า
'ความจำเสื่อม'

ย้อนกลับไปวันที่เธอตื่นขึ้นมาพบกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ หวาดกลัว
ไปกับทุกสิ่งรอบตัว เมื่อรู้ว่าตัวเองสูญเสียความทรงจำไป เวลาหลายวัน
ในโรงพยาบาลของจิรปริยาจึงหมดไปกับการเข้าตรวจเลือด ระบบประสาท
ทำ CT Scan และ MRI Scan รวมถึงตอบคำถามแพทย์หลายต่อหลายคำ เธอยัง
คงยืนยันคำเดิมว่าความทรงจำสุดท้ายอยู่ในคืนข้ามปีเมื่อสิบสองปีก่อน ซึ่ง
คืนนั้นเธอไม่ได้ประสบอุบัติเหตุใดๆ ที่อาจทำให้วิญญาณหลุดออกจากร่างแล้ว
มาเข้าร่างตัวเองในอนาคต เธอแค่เข้านอนตามปกติเพื่อที่จะได้บรรลุมารกิจ
'นอนข้ามปี' ก็เท่านั้น

เมื่อผลตรวจทุกอย่างออกมาว่านอกจากการฟกช้ำตามร่างกายแล้วเธอก็ปกติ
ไม่ได้มีรอยโรคในสมองจนเป็นสาเหตุให้สูญเสียความทรงจำอย่างที่
คาดการณ์ไว้ สุดท้ายแพทย์จึงลงความเห็นว่าจะคงสูญเสียความทรงจำชั่วคราว
จากอุบัติเหตุพลัดตกจากบันไดลงมากระแทกกับพื้นด้านล่าง

จิรปริยาไม่เชื่อ

ในใจค้านว่าเธอไม่ได้สูญเสียความทรงจำเพราะตกจากบันไดบ้าน
อย่างที่ทุกคนบอก แต่เพราะไม่อยากถูกมองเหมือนตัวประหลาดหรือคนบ้า
ไปมากกว่านั้น เธอจึงทำเพียงร้องไห้เสียบๆ อย่างหวาดกลัวกับทุกอย่าง
หญิงสาวพยายามคิดหาความเชื่อมโยงระหว่างอดีตของตอนนี้...ซึ่งคือปัจจุบัน

ของเธอก็บอขนาดที่ตัวเองเผลอข้ามมาอย่างไม่ตั้งใจ

ในภาวะที่ตกใจกับทุกอย่างที่เกิดขึ้น หญิงสาวพลันนึกไปถึงพล็อตนิยายยอดฮิตในช่วงปีสุดท้ายในความทรงจำ นางเอกทั้งหลายพากันประสบอุบัติเหตุเดินทางก้าวข้ามกาลเวลาไปยังอดีตกาลเพื่อพบรักกับใครบางคน เธอพยายามนึกว่าบรรดานางเอกทำอะไรกันบ้าง มีใครปฏิเสธเรื่องที่เกิดขึ้นและพยายามกลับไปยังโลกของตัวเองเหมือนเธอบ้างไหม พวกหล่อนเหล่านั้นใช้เวลานานหรือเปล่าในการทำให้ยอมรับทุกอย่าง และที่สำคัญที่สุด...

จิรปริยาหัวเราะให้กับโชคชะตาของตัวเอง

มันดูเหมือนตลกร้ายเมื่อนางเอกคนอื่นเขาทะเลุ่มิติกลับไปในอดีตกัน มีเพียงแค่เธอเท่านั้น...ที่ทะเล่สิ่งก้าวฟ่งมาสู่ออนาคต

มือเรียวแตะใบหน้าแผ่วเบา ภาพสะท้อนจากกระจกในห้องน้ำโรงพยาบาลยังชัดเจนในหัว

...แถมยังเป็นอนาคตของ 'ตัวเอง' อีกต่างหาก!

นับนิรันดร์ยื่นมือดอกพิงผนึ่ง ดวงตาสีอำพันมองตัดผ่านประตูระเบียบไปยังร่างเพรียวที่ยืนนิ่งเหมือนครุ่นคิดอะไรอยู่ ซึ่งเป็นท่าทางปกติของเธอตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาพร้อมความทรงจำที่ขาดหาย

เมื่อรู้ว่าจิรปริยาไม่เชื่อว่าชีวิตในตอนนี้เป็นความจริงและเธอจดจำเขาไม่ได้ คำพูดของเขาจึงไร้น้ำหนักให้เชื่อถือ นับนิรันดร์จำต้องหาพยานที่เธอรู้จักเหล่าบุคคลซึ่งไม่ได้ถูกกระแสแห่งกาลเวลาพัดหายไปจากความทรงจำของเธอเหมือนเขา มาช่วยยืนยันว่าวันเวลาได้ผ่านไปสิบสองปีแล้วจริงๆ แนนอนว่าบุคคลที่มีน้ำหนักในใจจิรปริยาที่สุดคือพ่อแม่ของเธอ แต่น่าเสียดายที่ตอนนี้พวกท่านอยู่ในช่วงเดินสายปฏิบัติธรรมที่ต่างประเทศ ไม่สามารถติดต่อไปรบกวนได้ ชายหนุ่มจึงไม่มีทางเลือกอื่น เขาติดต่อไปยังเพื่อนสนิทของภรรยา และขอร้องกึ่งบังคับให้พวกหล่อนมายืนยันถึงโรงพยาบาล

หนุ่มหน้าสวยจำได้ว่าวินาทีแรกที่หญิงสาวสองคนก้าวเท้าเข้ามา

ในห้องพักพื้นพร้อมเสียงดังเจี๊ยงแจ้วอันเป็นเอกลักษณ์ประจำกลุ่ม จิรปรียา ซึ่งมีสีหน้าเหม่อลอยอมทุกข์อยู่ตลอดถึงกับหลุดยิ้มออกมา หากเมื่อเธอสังเกตเห็นใบหน้าและความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของเพื่อนรักก็ผงะ ก่อนจะโพล่งออกมาเสียงดังลั่น

'ทำไมพวกแกหน้าแก่เจี๊ย'

ราวกับคำว่า 'แก่' เป็นสวิตช์ที่ทำให้สองสาวตัวแข็งที่ออกไปครู่หนึ่ง ก่อนที่ 'โคภิชฐา' มัดศนากรสาวเปรี้ยวในชุดจัมพ์สูทสีแดงเลือดนกขับผิวสีน้ำผึ้งจะแว้ดขึ้นเป็นคนแรก

'อีแต่! ตบปาก! กล้าดียังไงมาว่าพวกฉันแก่! ผู้หญิงอายุสามสิบสี่ที่ไม่ใช่ดาราหรือไฮโซแบบเข้าคลินิกไปให้หมอฉิม ฉิด ดึงเป็นว่าเล่น คงสภาพหนังหน้าไว้ได้แบบนี้ถือว่าหน้าเด็กแล้วนะยะ'

'สามสิบสี่?'

จิรปรียาเพิ่มพาดด้วยสีหน้าตื่นตระหนก เธอตัวตึงตามองเขาซึ่งยืนอยู่อีกมุมหนึ่งของห้อง ตอนนั้นเธอก็รู้ตัวแล้วว่าเพื่อนรักถูกเรียกมาเพื่อตอกย้ำความจริง แต่กระนั้นด้วยความที่เป็นเธอ...เป็นคนหัวรั้นที่เมื่อปักใจกับอะไรแล้วจะไม่เปลี่ยนแปลงง่ายๆ และเชื่อมั่นในความคิดตัวเองสูง หญิงสาวจึงคอแข็งเซิดหน้าเอ่ยประณามเสียงแหลม

'ไม่จริง! แกโกหก!' เธอว่าทั้งที่ยังจ้องหน้าเขาอยู่ 'นี่คุณลงทุนเอาเพื่อนฉันมาช่วยกันโกหกเลยหรอเนี่ย!'

คนโดนกล่าวหาถอนหายใจ แวตตาเศร้าหมองเมื่อพบว่าตอนนี้ภรรยาไร้ซึ่งความเชื่อใจในตัวเขาอย่างสิ้นเชิง

นับนิรันดร์สายหวิว เลือกจะส่งรอยยิ้มที่เธอเคยชอบไปให้ ทั้งที่เขารู้ดีและว่าตอนนี้จิรปรียาอาจจะเกลียดมันและคิดว่าเขากำลังยิ้มเยาะเธออยู่... และจริงอย่างที่เขาคาดไว้ เพราะดวงตากกลมโตตลิ่งต่าจ้องเขาเขียวบัดก่อนจะสับตหน้ากลับไปทาง 'ภัทรนันท์' ที่เลิกคิ้วถาม

'แกคิดว่าพวกฉันโกหก?' สาวลูกครึ่งชี้หน้าตัวเองแล้วหัวเราะ 'เหอะ!

ขอร้องเลยแต่ แก่คิดว่าพวกฉันว่างมากขนาดจะแวะมาโกหกแก่ได้เลยหรือไง
ถ้าไม่ใช่เพราะพระเอกคนดังฟ่งตำแหน่งสามีเพื่อนรักโทรศัพท์มาขอร้อง
ด้วยตัวเองพร้อมบอกข่าวอุบัติเหตุอันน่าตกใจของจิรปริยา ภัทรนันท์แน่ใจว่า
หล่อนและโคภิชฐาคงไม่สามารถหาเวลามาเยี่ยมเพื่อนได้อย่างพร้อมเพรียง
แบบนี้แน่ๆ

'ใช่ พวกแกร่วมมือกับผู้ชายคนนี้โกหกฉัน!' หญิงสาวในชุดคนไข้
ประทับตราโรงพยาบาลพยักหน้าซึ่งซึ้ง ปลายนิ้วชี้ไปยังบุรุษหนึ่งเดียวในห้อง
'พวกแกโกหกว่าฉันสามสิบสี่! จะบ้าเธอเฮ้ย เมื่อก่อนฉันยังมีสิบสอง
จะตื่นมาอีกที่สามสิบสี่ได้อย่างไร บ้าไปแล้ว!'

*อย่างตื่นขึ้นมาก็ค่อย่างเข้ายี่สิบสามเท่านั้น เธอแค่นอนข้ามปี ไม่ใช่
สิบสองปี!*

โคภิชฐาจึ่ปาก หัวคิ้วย่นเข้าหากันจนเส้นสายบริเวณนั้นปรากฏชัด พอ
รู้ตัวหล่อนจึงรีบคลานตัวออก หันไปแหงเพื่อนอีกรอบ

'เมื่อก่อนแกจะมีสิบสองได้อย่างไร บ้าเธอ สามสิบสี่แล้วจริงๆ โวย!
แล้วถ้าไม่เชื่ออะ...' สาวเปรี้ยวหันขวับไปทางสาวลูกครึ่ง มือเล็กที่ประดับ
แหวนแต่งงานบนนิ้วนางข้างซ้ายกระดิกไปตรงหน้าอีกฝ่าย 'แพท แกเอากะจก
มาซิ...เร็วหนังหงส์หยก'

ผู้ได้รับฉายา 'หนังหงส์หยก' เพราะนิสัยชอบส่องกระจกเกือบตลอดเวลา
ถลึงตาใส่คนพูด ล้วงมือลงไปหยิบกระจกสีดำสลักลวดลายกุหลาบสวยหรือออกมา
จากกระเป๋า ทว่าก่อนจะยื่นไปตรงหน้าจิรปริยาอย่างรู้ดีว่าโคภิชฐาร้องหากระจก
ทำไม หญิงสาวกลับยกขึ้นมาในระดับสายตา ใบหน้าสวยเซิดขึ้น เอียงซ้าย
เอียงขวามองเงาสะท้อน ริมฝีปากได้รูปเอื่อยตามเหมือนทุกครั้ง

'กระจกวิเศษเอ๋ย บอกข้าเถิด ใครงามเลิศที่สุดในปฐพี...โอ๊ย! อีซัน!
นั่งนกดหัวขวาน!'

ประโยคหลังภัทรนันท์หันไปตาโคภิชฐาที่รีบผลักหัวหล่อนออกและ
ยื่นหน้าตัวเองเข้ามาแทนที่ สาวเปรี้ยวเบะปากไม่สนใจเพื่อน เซิดหน้าจนได้องศา

ซึ่งมั่นใจว่ามูมนี่แหละที่ตน 'สวยที่สุด' ก่อนจะบอก

'แน่นอนว่าต้องเป็นฉันคนนี่!'

ภายนอกเหมือนสองสาวกำลังเตรียมจะเปิดศึกใส่กัน ทว่าดวงตาสองคู่กลับเหลือบมองเพื่อนรักซึ่งนั่งทำหน้าที่นอญบนเตียงคนไข้ พอเห็นจิรปริยาไว้ริ้วแววตบสนองอื่นนอกจากทำสีหน้าเหมือนปวดหัว ภัทรนันท์ก็ถอนหายใจแยงกระจกอันโปรดมาจากโคกิชฐาแล้วยึดมันใส่มือคนป่วย

'เอ้า! ถ้าไม่เชื่อแกเอาไปส่องหนังหน้าตัวเองดูก็ได้แต่ว่ามันยังเปิะปังเหมือนตอนยี่สิบต้นๆ มั้ย!'

'พูดอะไรอย่างนั้นแพท แกก็รู้ว่าในหมู่พวกเรานั้นหน้าเด็กจะตาย' มัณฑนากรสาวซึ่งติดกับ 'ความต้องการของลูกค้า' บ่อยจนเคยจัดจ้านมีริ้วรอยบนหน้าผากพึมพำ เลยโดนเพื่อนที่มาด้วยกันขัดเข้าอีก

'ถึงจะหน้าเด็กยังไงก็ใส่กิ้งสูตอนยี่สิบสองไม่ได้มั้ยะ!'

นับวันรันตร์ไม่ได้สนใจการโต้เถียงกันของเพื่อนรักภรรยา ชายหนุ่มเห็นหญิงสาวรีบดำมกระจกเรียบบรรุดแหงอันนั้นไปถือไว้ มือสั่นเทาเลื่อนกระจกไปมาเพื่อมองสำรวจสภาพของตัวเอง และเพียงไม่นาน...เธอก็สำหน้าพร้อมเอ่ยปฏิเสธด้วยเสียงแหลมสูง

'ไม่จริง!'

ราวกับว่ากลัวเงาสะท้อนในกระจกบานเล็กจะหลอกตา จิรปริยาในวันนั้นจึงโยนกระจกพกพาอันนั้นทิ้งโดยไม่สนใจเสียงโวยวายของเจ้าของมัน มือเรียวลั่นไหลพลักร่างเพื่อนที่ยืนอยู่ข้างเตียงออกพ้นทาง และเพราะคำฉนวนระยะห่างระหว่างเตียงกับพื้นห้องคิดจึงทำให้ขาขวาของเธอพลิก แต่หญิงสาวไม่สนใจอะไรทั้งนั้นนอกจากรีบวิ่งไปยังห้องน้ำ สถานที่ที่เธอมั่นใจว่าจะต้องมีกระจกบานใหญ่กว่าเมื่อครู่

ดวงตากกลมโตจ้องไปในกระจกโดยไม่กะพริบ

แม้ในสภาพใบหน้าที่ปราศจากเครื่องสำอาง คิ้วที่หนักแสดงสาวท่านหนึ่งบอกว่า เป็น 'มงกุฎของหน้า' ก็ยังคงตัวสวยอยู่เหนือเปลือกตาในระยะพอเหมาะ

ดวงตาที่มองตอบกลับมาก็ยังคงเป็นดวงตาสีดำสนิทกลมโตสุกใส มีแพขนตา ยาวเหยียดตรงซึ่งเปียกชุ่มด้วยน้ำตาประดับอยู่ จมูกโด่งเล็กแดงก่ำปลายเซ็ดรื้น บ่งบอกนิสัยกำลังสุดลมหายใจเข้าออกแรงๆ จนเกิดเสียง กลีบปากอึดซิดเผือด ถูกขบเม้มจนปริแตก

นั่นคือภาพของหญิงสาวในกระจก หากไม่นับรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ อาทิ โครงหน้าที่เรียวลงกว่าเก่า ผิวพรรณเรียบเนียนไร้ร่องรอยของสิ่วแถมยังเนียนนุ่มขึ้นกว่าปกติบ่งบอกให้รู้ว่าคงได้รับการดูแลอย่างดีด้วยผลิตภัณฑ์บำรุงผิวชั้นเลิศ...อาจรวมไปถึงแพทย์ผิวหนังผู้เชี่ยวชาญ และสีผมที่เธอ จำได้ดีว่าเพิ่งกัดฟันหมดเงินไปหลายพันบาทเพื่อยอมกลายเป็นสีชมพูสวย รับประทานที่ตอนนี้กลับกลายเป็นสีดำธรรมชาติเหมือนปราศจากสารเคมีมานาน

เส้นผมสีดำยุ่งเหยิงล้อมกรอบดวงหน้าซีดเผือด ริมฝีปากแตกกระแหง รอยฟกช้ำสีม่วงเข้มบนหน้าผากและชุดคนป่วยปะตราโรงพยาบาลขับแน่นให้ ผู้หญิงในกระจกดูประะบางอ่อนแออย่างที่จิรปริยาไม่เคยเห็นมาก่อน

และผู้หญิงคนนั้นก็คือเธอ 'จิรปริยา ธาดาทิรักษ์'

เธอ...ที่ไม่ใช่เธอ

บทที่ 4 คืนแรก

หญิงสาวพรุลมหายใจออกซ้าๆ มือเรียวยกขึ้นจับหางตาที่มีหยาดน้ำใส เกาะอยู่ และบังเอิญเหลือเกินที่เมื่อลืมตาขึ้นมาเธอก็ได้สบตากับเขา...ผู้ชาย ซึ่งยื่นกอดตอกมองเธอเงิบๆ จากในห้องนอน

จิรปริยากลับล้มหายใจ สายตาซึ่งรับรู้ได้ว่า 'ดี' กว่าแต่ก่อนมากมองเห็น วงหน้าสวยคมแต่มรอยยิ้มจาง หากสมองกลับเล่นย้อนภาพวันก่อนๆ

หลังจากพยายามนอนหลับให้นานที่สุดเพื่อจะกลับไปตื่นยังโลกของตัวเองอยู่หลายครั้ง หญิงสาวก็เริ่มตั้งสติยอมรับความจริงว่า ณ ตอนนี้อยู่ในร่างของตัวเองตอนอายุสามสิบสี่...อยู่ในวันเวลาที่ห่างกันไปสิบสองปี

เพื่อไม่ให้กลายเป็นคนบ้าในสายตาทุกคน หลังยอมรับความจริงได้ สุดท้ายจิรปริยาก็เลือกที่จะทำเหมือนบรรดานางเอกนิยายที่วิญญูณดลยล่อง ทะลุมิติไปอยู่ในร่างคนอื่น คือยอมสวมบทผู้หญิงซึ่งประสบอุบัติเหตุจนสูญเสีย ความทรงจำโดยไม่ได้ออกอาการต่อต้านอะไรอีก ซึ่งอันที่จริงถือว่าเธอยัง โชคดีกว่านางเอกพวกนั้นอยู่มาก เพราะร่างที่เธอเข้ามาอยู่คือตัวเองในช่วงเวลา อีกสิบสองปีข้างหน้า ซึ่งเท่าที่รู้มา...บรรดา 'คนสำคัญ' ในชีวิตของเธอยังอยู่กัน พร้อมหน้าพร้อมตาอีกด้วย

ทว่า...การ 'ยอมรับ' ที่ว่าก็เป็นเพียงแค่การยอมรับภายนอกเท่านั้น

เพราะลึกๆ ในใจแล้วจิรปริยายังมั่นใจว่าจิตวิญญาณที่อยู่ในร่างตอนนี้ไม่ใช่เธอในวัยสามสิบสี่ที่ความจำเสื่อม แต่เป็นเธอเมื่อสิบสองปีก่อนที่ 'ผลอ' ข้ามกาลเวลามากี่เท่านี้

ซึ่งนั่นเป็นอีกปริศนาสำคัญว่าเพราะอะไรตัวเธอในวัยยี่สิบสองซึ่งจำได้แม่นย่ำว่าเข้านอนในคืนข้ามปีไปตามปกติ ไม่ได้เจอบุคคลประหลาด รับของปริศนา หรือว่าประสบอุบัติเหตุใดๆ จนอาจเป็นเหตุให้วิญญาณหลุดจากร่างเดินทางข้ามมายังอนาคต และที่สำคัญที่สุด...

กลีบปากอิมถูกขบแน่น หลุบตาหนีสายตาคมกริบคู่ นั้นอย่างเชื่องช้า
*วิญญาณของเธอในวัยสามสิบสี่ที่ตกจากบันไดหายไปไหนกัน เกิด
 ปาฏิหาริย์ให้สลบกลับไปอยู่ในร่างยี่สิบสอง หรือว่า...*

หญิงสาวสุดลมหายใจลึกเมื่อนึกถึงความน่าจะเป็นบางอย่าง หัวใจสั้นไหวด้วยความประหวั่นกลัวยิ่งกว่าตอนที่รู้ว่าตัวเองอยู่ในเวลาที่ห่างจากปัจจุบันถึงสิบสองปี

*คงไม่ใช่ว่า... วิญญาณจริงๆ ของเธอในวัยสามสิบสี่ 'ตาย' ไปแล้ว
 หลอกนะ!*

นับนิรันดร์รู้ว่าตั้งแต่ตื่นขึ้นมาหลังอุบัติเหตุ ภรรยาของเขาก็ไม่เคยยกปากขึ้น

นัยน์ตาคมกริบจ้องตรงไปยังหญิงสาวซึ่งอยู่ติดๆ ก็ยกมือขึ้นกุมหน้าอกไปบนหน้าชิดขาว ขณะเขากำลังจะก้าวเข้าไปหาเธอ ร่างเล็กๆ ที่มีความคล้ายคลึงกับเขาก็วิ่งตัดผ่านหน้าไป

"หม่ามี! หม่ามีเป็นอะไรี่เปล่าอะ!"

กัณฑ์กาลเอ่ยถามน้ำเสียงตกใจและนั่นคล้ายจะหลุดจิรปริยาให้หลุดจากภวังค์บางอย่าง ดวงตากกลมโตกะพริบพริบ ริมฝีปากอิมแยมรอยยิ้มขณะย่อตัวลงจนส่วนสูงเท่ากับลูกชาย สายหน้าปฏิสุธ

"เปล่าอะ พะ... หม่ามีไม่ได้เป็นอะไรี่"

มองอยู่ครู่หนึ่งจนแน่ใจในคำตอบ ทายาทหนึ่งเดียวของเขาก็พยักหน้ารับ
ส่งยิ้มหวานงายหน้าบอกผู้เป็นมารดาอย่างออต่ออ่อน

"งั้นไปกินข้าวเย็นกันนะฮะ กันและกันหิวแล้ว"

"กันและกันอยากกินอะไรเอ่ย"

เด็กชายทำสีหน้าครุ่นคิด ก่อนตอบพร้อมรอยยิ้มกว้าง

"อะไรก็ได้ฮะ อะไรที่หามาทำได้ กันและกันชอบกินหมดเลย"

"โอเค งั้นไปดูกันเนอะว่าในตู้เย็นมีอะไรบ้าง"

ร่างในชุดสีไฮเดรอนเย็บยึดตัวขึ้น นับนิรันดร์เห็นเธอวิ่งไปเหมือนกำลัง
ตัดสินใจ สุดท้ายก็ยื่นมือไปให้ลูกชายตัวน้อยซึ่งคว้าหมับตามความเคยชิน

ชายหนุ่มมองภาพนั้นนิ่ง มุมปากขยับเป็นรอยยิ้มอ่อนใจ

อย่างน้อยสายสัมพันธ์แม่ลูกก็ยังยึดโยงเธอกับลูกเอาไว้ด้วยกัน

หนึ่งในสิ่งที่ทำให้นับนิรันดร์เจ็บปวดมากกว่าการที่เธอลืมนึกเขาก็คือ
การที่เธอลืมนึกไป แต่ยังโชคดีที่ภรรยาไม่ได้ปฏิเสธลูก...เท่ากับที่ปฏิเสธเขา

และหนึ่งในเรื่องที่น่าจะเป็นโชคดี...คือการที่เขายังมีเธออยู่ข้างๆ

แม้จะเป็นเธอที่จำกันไม่ได้เลยก็ตาม

เสียวินาที่ที่เดินสวนกัน นับนิรันดร์ไม่รู้ตัวเลยว่าสีหน้าของเขาทำให้
ผู้หญิงคนเดียวในบ้าน...ภรรยาผู้สูญเสียความทรงจำชะงักไปวูบหนึ่งพร้อมหัวใจ
ที่เต้นแรงโอด ก่อนจะหลบตาลงต่ำแล้วเดินออกจากห้องไป

การทำอาหารมื้อแรกหลังตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าเวลาผ่านไปสิบสองปี
ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเธอทั้งเกร็งและตื่นเต้น ไม่รู้ว่าจะถูกปากสองพ่อลูกหรือเปล่า
แต่แน่นอนว่าโชคดี...ที่สีหน้าของนับนิรันดร์กับกันตกาลไม่ได้ดูเลวร้ายนัก ซ้ำ
ลูกยังขอเพิ่มจานที่สอง ส่งผลให้คนทำถึงกับยิ้มกว้างอย่างดีใจ

ระหว่างกำลังนั่งมองกันตกาลเคี้ยวปึกไก่อึ่งซิวด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม
อยู่ดีๆ จิรปริยาก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้จนพาให้มือที่กำลังจะตักกุ่มผัก
ดอกหอมเข้าปากถึงกับชะงัก

"เอ่อ...กันและกันอายุเท่าไรหร่ะคะ"

เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นยิ้มกว้าง วางข้อนิ้วมือนิ่มลงแล้วยกนิ้วมือสองข้างขึ้นมาเท่าจำนวนอายุ บอกเสียงสดใส

"เจ็ดขวบคะ"

"เจ็ดขวบ..." เธอทวนคำ ถ้าจำไม่ผิดเหมือนวันนั้นเพื่อน ๆ จะบอกว่า เธอแต่งงานมาได้ราวสิบปีแล้ว

สิบปี อืม แต่งตอนอายุยี่สิบสี่? แต่ว่า...

หญิงสาวเอียงคอ แอบชำเลืองไปหน้าสวยคมของคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม คิดไม่ออกเลยแะอะว่าเคยรู้จักและรักคนคนนี้จนถึงขั้นตกลงปลงใจแต่งงานด้วย

จิรปรียาผลอวางข้อแล้วนั่งเท้าค้างอย่างใจลอย

ในช่วงวัยยี่สิบต้นๆ เธอเคยวาดฝันไว้ว่าหากมีคนรักสักคน เธอจะคบหาต่อกับเขาสักเจ็ดปีแล้วค่อยแต่งงาน ถ้าจะเอาเหตุผลแบบจริงจังนั้นก็เพราะเธอรู้สึกว่ามันเป็นระยะเวลาที่นานพอให้คนสองคนได้เรียนรู้นิสัยใจคอทุกแง่มุมของกันและกัน หลายคนเลิกกันในปีนี้ แต่ก็มีอีกหลายคนที่กำลังก้าวข้ามอาถรรพ์ปีที่เจ็ดไปจนได้พบกับความสุขที่ปลายทาง แต่ถ้าจะเอาเหตุผลแบบที่ภัทรนันท์เคยเบะปากก่อนจะพ่นใส่หน้าเธอว่า "ไร้สาระ" เหตุผลนั้นก็เพราะ...

เธอชอบเลขเจ็ด

สั้นๆ ง่ายๆ แค่นั้นเอง

แต่ดูท่าตัวเธอในวัยยี่สิบสี่อาจจะมึมมองความคิดแตกต่างไปจากช่วงวัยยี่สิบสอง ไม่เช่นนั้นระยะเวลาไม่ถึงสองปีที่ได้รู้จักกับเขา...คงไม่ทำให้เธอในตอนนั้นกล้าตัดสินใจแต่งงานกับนับนิรันดร์ได้

แล้วอะไรกันที่ทำให้เธอผู้เคยตั้งใจจะใช้เวลาคบกับใครสักคนให้นานถึงเจ็ดปี ตัดสินใจแต่งงานกับผู้ชายที่เพิ่งรู้จักกันแค่สองปีเร็วขนาดนั้น?

ดวงตากกลมโตกะพริบพริบ อยู่ดีๆ หัวใจก็เต้นแรงซัดกับร่างกายที่ชิววาบตั้งแต่หัวจดเท้ากับเหตุผลที่ทำให้หลายคนแต่งงานสายฟ้าแลบซึ่งปรากฏขึ้น

ในหัว

จิรปริยากัดริมฝีปาก ซ้อนตาขึ้นมองนับนิรันดร์สลบกับก้นกาล
พระเจ้า! ตอนนั้นเธอพลาดท้องก่อนแต่งรีเปล่าเเนีย!

ความคิดว่าเธอท้องก่อนแต่งเป็นอะไรที่ทำให้จิรปริยารู้สึกแย่มาก!

หนึ่งคือเธอถูกเลี้ยงดูมาโดยมารดาที่หัวโบราณ ปลุกฝังค่านิยม
ห้ามซิงสุกก่อนห้าม หล่อหลอมให้เธอมีนิสัยหวงตัวขั้นสุด ชนิดที่ต่อให้
โลกนี้หมุนเวียนเปลี่ยนไปจนการอยู่ก่อนแต่งจะเป็นเรื่องปกติในสังคมและ
เธอเองก็ไม่ได้เข้าไปต่อต้านความสัมพันธ์นั้นของคนอื่นๆ ทว่าโดยส่วนตัวแล้ว
จิรปริยาก็ยังยืนหยัดยึดมั่นว่า 'คืนแรก' ของเธอจะต้องเกิดขึ้นในคืนวันวิวาห์
เท่านั้น

ข้อสองคือเธอกลัวพ่อแม่ผิดหวัง 'คุณอัญญา' ยังเป็นหนึ่งในกุลสตรี
หัวโบราณซึ่งไม่ยอมเปลี่ยนค่านิยมความคิดไปตามยุคสมัย จิรปริยามั่นใจมากกว่า
มารดาจะต้องไม่มีวันรับได้หากลูกสาวท้องก่อนแต่ง

และสาม... ข้อสุดท้ายเลยนะ ถ้าสาเหตุที่ทำให้เธอและนับนิรันดร์ต้องมา
ร่วมห้องโรงกันเกิดจากการท้องก่อนแต่ง นั่นก็หมายความว่าทุกอย่างอาจจะ
เกิดขึ้นจากความผิดพลาดไม่ใช่ความรัก การสร้างครอบครัวที่ไม่มีพื้นฐาน
ของความรักไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์โลกสวयพรั้งพรั้งชอบเพื่อฝันถึงรักแท้อย่างเธอ
ต้องการ!

แต่เดี๋ยวนะ... คนไม่รักกันจะอยู่กันยืดยาวเป็นสิบปีเลยหรอ

ถึงจะเป็นไปได้ที่คนรักศักดิ์ศรียิ่งชีพอย่างเธอจะรักหน้าตาไม่ยอมหย่าร้าง
ทว่าท้ายที่สุดเธอก็มั่นใจว่าเธอรักตัวเองมากกว่าจะยอมทนอยู่อย่างไม่มีความสุข
และหากพิจารณาอย่างไม่อคติก็ต้องยอมรับเลยว่านับตั้งแต่เธอตื่นมาในร่าง
วัยสามสิบสี่ปี นับนิรันดร์ก็ดูแลเธออย่างดีทุกอย่าง ดูไม่เหมือนคนที่จำใจ
แต่งงานอยู่กินกันมา

ดังนั้นพอคิดถึงเรื่องท้องก่อนแต่งขึ้นมาอีกที... หมิงสาวก็รู้สึกค้ำๆ ในใจ

จนเปลือยพิมพ์ออกมา

"ไม่อะ ไม่น่าใช่"

กันตากาลเฟิงจะเจ็ดขวบ เธอแต่งงานตั้งเกือบสามปีกว่าจะคลอดลูกชาย คนนี้ออกมา เป็นไปไม่ได้เลยที่เธอจะเก็บลูกไว้ในท้องได้นานขนาดนั้น

หญิงสาวพรูลมหายใจ เริ่มสบายใจมากขึ้น ทว่าครู่ต่อมาก็ต้องนึ่วหน้า อีกรอบ

แล้ว...ถ้าสมมติว่ากันและกันไม่ใช่ลูกคนแรกของพวกเธอล่ะ ถ้าหาก ก่อนหน้าลูกคนนี้...เธอ...แท้งไป?

เมื่อยิ่งคิดก็ยิ่งสับสนกับสมมติฐานที่ดีกันในตัว จิรปริยาจึงสั่งตัวเอง ให้เลิกคิดเรื่องที่มีนัยผ่านมาแล้ว และอยู่กับปัญหาในปัจจุบัน

ดวงตากลมโตเฟ่งมองเตียงหลังใหญ่ที่ปูทับด้วยชุดเครื่องนอนสีหวาน หวานนุ่มดูอ่อนสบาย

จะนอนกันยังงัยละคืนนี้

ร่างในชุดนอนเสื้อเชิ้ตสีขาวยาวเคลือบเข้ายีนทั้งน้ำหนักลงขาข้างซ้าย สองมือกอดหอมอนไบโตขณะยีนเคว้งอยู่กลางห้อง สิ่งหนึ่งที่ทำให้จิรปริยา ตีใจมากคือการที่มีลูกหนึ่งคนสามีหนึ่งคนไม่ได้ทำให้เธอในวัยสามสิบสี่เปลี่ยน ไปใส่ชุดนอนลูกไม้ชวนสยของพวกนั้น ไม่งั้นเธอได้ผูกคอตายด้วยสายสปาเกตตี้ ของมันแน่ๆ

เอาไงดี...

จิรปริยากัดปาก หัวคิ้วขมวดมุ่นเข้าหากันเหมือนทุกครั้งที่ต้องใช้ ความคิด มือที่กอดหอมอนไบโตเผลอบีบรัดแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ถ้าเป็นพวกนางเอกนิยายหรือละครที่ต้องมาอยู่ร่วมห้องกับผู้ชาย แปลกหน้า พวกหล่อนก็คงจะต้องติดดินจะเป็นจะตาย ไม่ไ่พระเอกไปนอนโซฟา ก็ต้องหาหอมอนมากองเป็นตั้งแบ่งเขตแดนบนเตียงกัน ซึ่งจิรปริยาไม่ยอมทำ แบบนั้น

หนึ่งคือนี้ไม่ใช่นิยายหรือละครหลังข่าว เขาไม่ใช่พระเอก ส่วนเธอก็ไม่ใช่

นางเอก และสอง...มันดู...จึงเข้าไปนิตนะ ถ้ามองในมุมนับนิรันดร์ที่แต่งงานกับเธอมาร่วมสิบปี เขา (น่าจะ) นอนในห้องนี้มาตลอด จนกระทั่งเมียเกิดความจำเสื่อม แล้วจะให้เธองงแงไล่เขาไปนอนที่อื่นมันก็...ไม่โอชะ

แต่ความเข้าใจก็ส่วนเข้าใจ และถึงแม้เธอจะตั้งใจสวมรอยเป็นตัวเองในวัยสามสิบสี่ที่บังเอิญความจำเสื่อมจนจำอะไรไม่ได้ ทว่าอย่างไรข้างในก็ยังเป็นเธอ...จิรปริยาสาวสวยยี่สิบสองผู้ถือครองพรหมจรรย์ที่กระทั่งจับมือกับเพื่อนต่างเพศยังเกิดแบบนับครั้งได้ ดั่งนั้นน้อยกว่าแต่นอนร่วมเตียงกับ 'สามี' ซึ่งเธอไร้ความทรงจำเกี่ยวกับเขาเลย แค่อาศัยร่วมห้องเดียวกันโดยไม่ให้อึดอัด ยังไม่รู้เลยว่าจะทำให้หรือเปล่า!...แน่นอนว่าการร่วมห้องดังกล่าวหญิงสาวไม่ได้นับตอนอยู่โรงพยาบาล เพราะช่วงนั้นนอกจากจะมีก้นตากาลอยู่ด้วยและมีพยาบาลเดินเข้าออกแล้ว สภาพอารมณ์ของเธอซึ่งยังทำใจยอมรับความจริงไม่ได้นั้นยังพยายามที่จะ 'นอน' ตลอดเวลาด้วยความหวังว่าจะกลับไปตื่นในโลกใบเดิมที่คุ้นเคย

ไปนอนกับกันและกันดีกว่า!

เมื่อหาทางออกได้หญิงสาวก็หมุนตัวเตรียมจะไปเคาะห้องนอนกับลูกชายตัวน้อย แต่แล้วร่างสูงที่เดินขับออกมาจากห้องนั้นก็ทำให้ขาของเธอชะงัก ผลอกวาดตามองเขาอย่างอดไม่ได้

นับนิรันดร์ไม่ได้เหมือนพวกพระเอกในนิยายที่เอะอะเป็นถอดเสื้อนอนร่างสูงอยู่ในชุดนอนสีดำตัดกับผิวขาวๆ และผ้าขนหนูบนศีรษะ นัยน์ตาสีอำพันมองเธอซึ่งยืนกอดหมอนอยู่ก่อนจะเลิกคิ้วขึ้น ใบหน้าสวยคมเอียงนิดๆ เป็นเชิงถาม

"เอ่อ..."

จิรปริยาเลียริมฝีปาก เดิมเธอตั้งใจว่าจะเผ่นไปเคาะห้องลูกก่อนเขาจะออกจากห้องน้ำ จะได้ไม่ต้องกระอักกระอ่วนรู้สึกผิดนัก แต่มาอีกรอบนี้...

นัยน์ตากลมซ่อนขึ้นมองคนที่กำลังสะบัดศีรษะไล่ละอองน้ำบนเส้นผมดำสนิท เกิดความลังเลขึ้นมาเล็กๆ

ถ้าขอไปตอนนี้ จะดูเหมือนเธอรังเกียจเขารึเปล่าล่ะ?

เอาจริงๆ จิรปริยารู้สึกว่ามีนิสัยของตัวเองที่ไม่ชอบอยู่หลายข้อ หนึ่งในนั้นคือการชอบคิดแทนคนอื่นว่าเขารู้สึกยังไงกับการกระทำของเธอ จนเปลอนอยด์และรู้สึกผิดไปเองทั้งที่บางทีคนเหล่านั้นอาจจะไม่รู้รู้สึกอะไรแน่นอนว่านิสัยนี้เธอไม่ได้ใช้มันพร่ำเพรื่อ แต่เลือกใช้กับบรรดาบุคคลซึ่งเธอเปิดรับเข้าสู่โลกใบเล็กของตัวเอง สำหรับเธอในตอนนี้นั้นนับนิรันดร์ควรไม่เข้าชายดังกล่าว ทว่า...อาจจะเพราะเธออยู่ในฐานะ 'สามี' ของร่างที่เธอกำลังอาศัยอยู่ และร่างที่ว่ายังเป็นตัวเธอเองในอนาคต ดังนั้นจึงนับได้ว่านับนิรันดร์ก็คือสามีในอนาคตของเธอ ลีๆ หมิงสาวเลยอาจจะแผลงแถมประตุรับเขาเข้ามาบ้างแล้วจึงได้แผลงคิดแทนแบบนี้

ระหว่างที่เธอยังตัดสินใจไม่ได้ นับนิรันดร์ก็กลับหลุบตาลงมองสำรวจทั่วร่างเพรียวเงียบๆ และก่อนจะตั้งตัวติด หมิงสาวก็ต้องหวัดร้องลั่นเมื่อขยาดก้าวมาอ้อมเธอจนลอยขึ้นจากพื้น!

"กรี๊ดดด! ทำอะไรเนี่ย!"

แม้จะไม่ชินกับสัมผัสจากเพศตรงข้ามแค่นี้ แต่ในกรณีที่อยู่ดีๆ ถูกอ้อมสูงกว่าพื้นถึงเมตรกว่า สัญชาตญาณก็สั่งให้เธอโยนหมอนใบโตทิ้งแล้วเอื้อมมือไปถือกล้อคอแกร่งเพื่อไม่ให้ตัวเองตกลงไป

ชายหนุ่มหลับตานิ่งหน้า แผลอเอียงคอหนีเสียงแหลมสูงของภรรยา นับนิรันดร์ก้าวขาตรงไปยังเตียงนอนหลังใหญ่โดยไม่สนใจแรงตีดันของคนในอ้อมแขน

"จะ...จะทำอะไรนะ คุณจะทำอะไร!"

จิรปริยาปากคอสั้น ยิ่งเขาวางร่างเธอลงบนที่นอนโดยไม่พูดไม่จาก็ยิ่งสั้นไปทั้งตัว หมิงสาวพลิกตัวเตรียมขยับหนี หากข้อเท้ากลับถูกมือใหญ่คว้าเอาไว้ได้ก่อน และเป็นเพราะสัญชาตญาณอีกเช่นกัน...ที่สั่งให้เธอคว้าหมอนบนเตียงมาตีอีกฝ่ายไม่ยั้ง

"ปล่อยนะ! ปล่อย! จะทำอะไรฉันเนี่ย!! ปล่อยเลยยยย"

นับวันดิฉันเลิควิวคนที่หลับหูหลับตาพาเขาด้วยสีหน้ากึ่งบึ้งกึ่งขำ ชายหนุ่มสายหิว ใช้นิ้วเดียวรวบสองมือเรียวยาว โคมน์น้ำหนักลงทับร่างเพรียว ที่เวลานี้หยุดดิ้น นอนตัวแข็งทื่อไปแล้ว

ดวงตาสีน้ำตาลทองเปล่งประกายแวววาวจนคล้ายว่ากลายเป็นสีทองไปแล้วจริงๆ มุมปากกระบายรอยยิ้มขณะใช้นิ้วชี้ปลายจมูกขึ้นอย่างแกล้งๆ

"โง่ ทำไมไม่เงียบไปเลยล่ะ คิดว่าผมจะทำอะไรแด่หรือไง"

เพราะเขาทับอยู่เหนือร่างของเธอ ชายหนุ่มจึงสัมผัสได้ถึงหัวใจดวงเล็ก ที่กระแทกขึ้นลงอย่างชัดเจน หนุ่มหน้าสวยหีตา กำลังใคร่ครวญว่าควรจะทำ 'แกล้ง' ภรรยาต่อดีไหม หากเมื่อเห็นดวงตาสีนี้เริ่มมีน้ำใสเอ่อล้นขึ้นมา ก็สายหิว ยอมดันตัวลุกขึ้นมาแล้วเอื้อมมือไปจับข้อเท้าขวาของอีกฝ่ายแทน

"ข้อเท้าเจ็บอยู่แหงๆ ยังจะไปยืนแบบนั้นอีก ไม่อยากหายหรือไง"

จิรปริยามองสามีที่จับข้อเท้าเธอพลิกไปพลิกมาก่อนจะลุกไปคว้ายานวด จากโรงพยาบาลมาละเลงบนข้อเท้าของเธอโดยไม่กะพริบ เน้นนานกว่าสมอง จะเริ่มประมวลผลเรียบเรียงเรื่องราวได้

เขา...เห็นเธอยืนอยู่กับพื้นเลยเป็นห่วงกลัวจะทิ้งน้ำหนักลงขาข้างที่เจ็บ ก็เลยอุ้มเธอมาไว้บนเตียงแทน...งั้นหรือ

ยิ่งสัมผัสจากฝ่ามือใหญ่อ่อนโยนเท่าไร ความรู้สึกหน้าแตกยับ อับอาย และรู้สึกผิดก็ยิ่งพุ่งทะลักขึ้นมาจนเต็มอก หญิงสาวหลุบตา ใบหน้าแดงช้ำน เบือนหนีไปอีกทาง มองอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่สามี

"เฮ้! เสร็จแล้ว"

เสียงนุ่มลึกลงดังขึ้นพร้อมกับข้อเท้าขวาถูกปล่อยเป็นอิสระ จิรปริยา กะพริบตาปริบ ชักขาขึ้นมายันตัวนั่ง หมอนใบโตที่เมื่อครู่ใช้เป็นอาวุธ ประทุษร้ายสามีถูกหยิบขึ้นมาถอดแบบออก ซุกซ่อนใบบนหน้าแดงช้ำกว่าครึ่ง ived้านหลัง ส่วนชายหนุ่มหลังเดินไปล้างมือในห้องน้ำเสร็จก็ก้าวขึ้นเตียง จัดหมอนจัดผ้าห่มเหมือนเตรียมตัวจะเข้านอน

นะ...นอน นอนงั้นหรือ! เดี่ยวสิ! เธอยังไม่ได้ตัดสินใจเลยนะว่าคืนนี้

จะนอนยังงี้!

จิรปริยาเฝ้มปาก ใจเต้นตึกตัก พอเห็นร่างสูงทำท่าจะล้มตัวนอนก็รีบวิ่งเสียดหลัง

"ตะ...เดียวก่อน! จะนอนหรือ!"

เสียงแหลมข้างหูทำเอาหน้าบิรันดร์ชะงัก ชายหนุ่มนี้หน้าก่อนหันไปมองภรรยา

"อ้อ ก็ใช่สิ ถึงจะแค่..." นัยน์ตาคมเหลือบมองนาฬิกาเรือนใหญ่ก่อนเอ่ยบอกเวลา "สามทุ่ม...แต่ผมก็ง่วงแล้ว"

ไม่ว่าเปล่า ริมฝีปากบางยังหาวหวอดออกมาเป็นการยืนยัน

"แต่ว่า..." เธอกัดปาก อีกอึกจนตัวเองยังรำคาญ ส่วนคนข้างๆ ก็เลิกคิ้วขึ้น พลิกตัวกลับมามองด้วยสายตาดัดพ้อ

"ทำไม อย่าบอกนะว่าพอแต่ความจำเสื่อม จำผมไม่ได้ ก็เลยเกิดอาการรังเกียจไม่อยากจะนอนร่วมเตียงด้วย?"

พอโดนน้ำใจดำหญิงสาวก็ชะงัก ได้แต่กะพริบตาปริบๆ ความหาคำขึ้นมาได้ไม่ทัน

"แล้ว...แต่จะเอาไงล่ะ ไล่ผมไปนอนห้องอื่น? ขอไปนอนห้องลูก? หรือให้ผมนอนโซฟา? อ้อ...จริงๆ ก็มีอีกทางนี่นะ..."

ดวงตาสีอำพันซ้อนขึ้นมอง มุมปากเหยียดยิ้มคล้ายรู้ทันก่อนเหลือบมองหมอนในมือเรียว...อาวุธที่เธอใช้ทุบตีเขาเมื่อครู่

"...เอาหมอนมาหนุนเป็นกำแพงแบบที่พวกนางเอกทั้งหลายชอบทำ"
ทั้งที่รู้ว่ามันโคตรไร้สาระ

ประโยคทำย่นหน้าบิรันดร์ไม่ได้พูดแต่หญิงสาวอ่านได้จากสายตาของเขา และนิสัยเสียอีกข้อที่จิรปริยาค่อนข้างเกลียดก็ทำให้เธอเฝ้มปากเซตหน้าขึ้นก่อนจะเอ่ยปากเถียง

"เปล่า! ใครว่าฉันจะทำอะไรไร้สาระแบบนั้น เราเป็นสามีภรรยากันนะ"
สามีภรรยาที่เธอจำไม่ได้ว่าเคยเป็น "นอนห้องลูกอะไร นอนโซฟาอะไร

ยิ่งเอาหมอนมากองเป็นกำแพง...เฮอะ! ไร้สาระน่า"

จิรปรียาปฏิเสธเสียงแข็ง ทำเหมือนลืมไปว่าตัวเองเคยตั้งใจที่จะไปนอนห้องลูกอย่างที่เขาคาดด้วยสีหน้ากึ่งเยาะกึ่งทำทนายจนทำให้เลือดชอบเอาชนะของเธอขึ้นหน้า

"ก็แค่จะบอกว่า...ฮืม" หญิงสาวกระแอมกระไอ เซ็ดหน้าขึ้นอีกนิดจนเห็นลำคอระหง หากนั่นนี่ตากลับเหลือบหนีใบหน้าสวยคมไปอีกทาง "...ก่อนจะนอนนะ ไม่คิดจะจับผมให้แห้งรีงกัน"

บทที่ 5 สามีของแดง

ไฟในห้องดับไปนานแล้ว เหลือเพียงแสงสลัวจากโคมไฟนอกบ้าน ซึ่งส่องเข้ามาพอให้สายตาที่เคยชินกับความมืดมองเห็นสิ่งต่างๆ ได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

จิรปริยาพลิกตัวเป็นครั้งที่สี่...หญิงสาวพยายามผ่อนลมหายใจออก ให้เบาที่สุดเพื่อรบกวนคนข้างๆ ให้น้อยที่สุด แต่เธอรู้...ว่าเป็นไปได้ยาก

ดวงตากกลมโตแห่งมองเพดานเล่นระดับอยู่นาน สุดท้ายก็ตัดสินใจ ขยับตัวเตรียมก้าวขาลงจากเตียง ทว่าขณะเท้าขวากำลังจะแตะพื้น เสียงจาก คนที่เธอคิดว่าหลับไปนานแล้วก็ดังขึ้นจนร่างเพรียวสะดุ้งโหยง ผลอกระแทกเท้า ลงพื้นจนร้องลั่น

"โอ๊ยยย!"

หญิงสาวกระตุกขากลับขึ้นมานอนกอดอยู่บนเตียง โปหน้าหวานบิดเบ้ ริมฝีปากอึมส่งเสียงโอดโอยดูน่าสงสาร นั่นคือภาพที่นับวันรันดรเห็นหลังจาก ไฟสว่างขึ้น หนุ่มหน้าสวยคว่ำข้อเท้าของอีกฝ่ายซึ่งบาดเจ็บอยู่แต่แรกแล้วมาดู ด้วยสีหน้าห่วงใย

"เจ็บมั๊ยนะ"

"โอ๊ยยย ถ้ามมาได้! ก็เจ็บนะสิ!" คนเจ็บแยกเขี้ยว มือยังคลำรอบข้อเท้า

ตัวเองบ่อยๆ พลังส่งก้อนตาชุนให้คนที่เริ่มจะเปลี่ยนจากห่วงใยเป็นชากับ
ท่าทางของเธอ "ไม่ต้องมาซ้ำเลย! ก็เพราะคุณนั่นแหละที่อยู่ดีๆ ก็พูดขึ้นมา"

ถ้าเขาไม่ส่งเสียงขึ้นในความมืด เธอจะตกใจจนเปลอทึ่งน้ำหนักลง
เท้าขวาวจนกระแทกพื้นใหม่ล่ะ!

"อ้าว ผมผิดตรงนั้น" คนคิดโดยไม่รู้ตัวโคลงศีรษะ "ก็จะถามว่าแต่จะไปไหน
ขายังไม่ค่อยดีอยู่แต่ๆ"

"ฉันไม่ได้ขาเป็นนะ!"

จิรปริยาไม่รู้จริงๆ ว่าเพราะเธอกำลังพาลหรืออย่างไร พอได้ยินคำว่า
'ขายังไม่ค่อยดี' จึงจินตนาการไปว่าเขากำลังว่าเธอขาเป๋! เลยอดไม่ได้ที่จะ
เซ็ดปากแหวัดเสียงแหลม

"ก็ไม่ได้ว่าเป๋มัยละ" นับรินทร์กะพริบตาปริบ มองอาการของภรรยา
ครู่หนึ่งก่อนจะหัวเราะออกมา เริ่มรู้ว่าเธอกำลังพาลจึงไม่ใสใจ เปลี่ยนไปถาม
เรื่องอื่น

"แล้วจะไปไหน ไปห้องน้ำอีกแล้วหรือ"

"รู้ได้ไงเนี่ย" หญิงสาวเบิกตากว้าง ก่อนจะนึกได้ว่าถ้านับรินทร์
ไม่ได้หลับเขาคงรู้ว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกหลังดับไฟที่เธอจะลุกไปเข้าห้องน้ำ

"ครั้งที่สี่แล้วนี่"

โอเค เขาไม่ได้หลับจริงๆ ด้วย

"นับด้วยหรือเนี่ย" หญิงสาวพึมพำอย่างทึ่งๆ ก่อนจะเดินเขยกไป
เข้าห้องน้ำตามที่ตั้งใจไว้แต่แรก และเมื่อกลับมาล้มตัวนอนอีกครั้งสามก็ปิดไฟ
จนทั้งห้องกลับมาอยู่ในความมืดเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือตอนนี้ยังเหลือแสงเรืองๆ
จากหลอดไฟที่เปิดเมื่อครู่

จิรปริยาหลับตาลง พยายามบังคับให้ตัวเองหลับ ซึ่งปกติสำหรับเธอ
มันไม่เคยยาก หญิงสาวรักการนอนเป็นชีวิตจิตใจ เธอสามารถนอนวันหนึ่ง
ได้มากกว่าสิบชั่วโมงด้วยซ้ำถ้ามีเวลามากพอ และหนึ่งในความสามารถพิเศษ
ที่โศภิษฐาเคยจิกว่า 'มันไม่ควรเรียกว่าความสามารถพิเศษ แต่ควรเรียกอย่าง

ตรงตัวว่าความเกียจคร้าน' ก็คือการที่เธอสามารถนอนหลับได้ทุกที่ทุกเวลา ไม่ว่าจะเป็นรถตู้ รถเมล์ ห้องสมุด หรือกระทั่งโรงอาหารกลางของมหาวิทยาลัย แต่วันนี้ทั้งที่นอนอยู่บนเตียงกว้างแสนสบายในห้องแอร์เย็นๆ มีผ้าห่มและหมอนนุ่มฟูเหมือนอยู่ในโรงแรมห้าดาวแท้ๆ เธอลับหลับไม่ลงเสียอย่างนั้น

ผู้หญิงความจำเสื่อมที่บอกตัวเองว่าเธอมาจากอดีตตอนหายใจผลอยกมือหนึ่งขึ้นวางก่ายหน้าผาก ดวงตาเปิดขึ้นมองเสาเตียงอีกครั้ง

ไม่รู้จริงๆ ว่าเพราะก่อนหน้า^{นี้}ตอนอยู่โรงพยาบาลเธอหลับมากเกินไป เพราะแปลกที่ หรือ...

หัวใจที่ทำงานในระดับปกติมาตลอดผลอแต่แรงเกินพอดีจนกลัวเหลือเกินว่าในความเงียบของคำคืน เพื่อนร่วมเตียงจะได้ยินเข้า

หรือเพราะ 'เขา' กันแน่ที่ทำให้เธอตาแข็ง นอนไม่หลับแบบนี้

"นอนไม่หลับเหรอ"

ระหว่างที่จิรปริยากำลังคิดว่าเธอควรลงน้บแกะดี หรือลุกออกจากห้องไปหาอะไรทำจนกว่าจะง่วงแล้วค่อยกลับมาอนดี น้บนิรันดร์ก็ส่งเสียงเอ่ยถามจนคนใจลอยเกือบสะดุ้ง

"อะ? อ้อ นอนไม่หลับอะ"

"หาอะไรทำกันมัยล่ะ"

"หะ...หาอะไรทำ!"

คำชวนสั้นๆ ทำเอาหญิงสาวสะดุ้งจนลุกขึ้นมาหนึ่ง อวัยวะไตออกซ้ายทำงานหนักอย่างต่อเนื่อง พวงแกมรื้อนผ่าวยามคิดถึงสิ่งที่เขาน่าจะชวนเธอทำเพื่อฆ่าเวลา

น้บนิรันดร์เป็นสามีของเธอ เธอนอนไม่หลับ เขาชวนหาอะไรทำ นั่นก็...

จิรปริยาหลับตาปี สะบัดหน้าจนเส้นผมพลิ้วในอากาศ ปฏิเสธเสียงสั้น

"ไม่! ไม่ทำ จะนอนแล้ว!"

ราวกับรู้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ ดวงตาสีอำพันพราวระยับเปล่งประกายในความมืด นิ้วเรียวยาวยื่นมาตีจมูกมัน นุ่มหน้าสวยโคลงศีรษะขณะเอ่ย

กลัวหัวเราะ

"ตกใจอะไรของแต่ ผมก็แค่จะชวนแต่คุณเองนะ ใจ ไม่คุยเหรอ จะนอนแล้วเหรอ"

"คะ...คุย คุยงั้นเหรอ"

คนคิดไปไกลกะพริบตาพริบ รีบไกลตัวลงนอนหันหลังให้อีกฝ่ายเพื่อซ่อนสีหน้า แม้จะรู้ว่ามิดๆ แบบนี้เขาคงมองไม่เห็นมันก็ตาม

"อ้อ คุย เรื่องของเราใจ เพื่อแต่อยากรู้ อยากรู้อะไรที่แต่ลืมนไป... เรื่องตลอดสิบกว่าปีมานี้"

"อ้อ อืม...ก็ดี" หญิงสาวพยักหน้าหงึกหงัก แต่ก็เงยบไปอย่างไม่รู้จะเริ่มถามอะไร

"จั้นเรื่องแรกเลยนะ" ชายหนุ่มที่รู้นิสัยภรรยาเป็นอย่างดีเอ่ยขึ้น เขารู้ว่าถ้ารอให้เธอเปิดปาก คี้นั้นคงมีเพียงความเงยบกับเสียงถอนหายใจและเสียงพลิกตัวจนกว่าจะหลับกันไปจริงๆ "พี่ไหม"

"อะ?" ความสงสัยทำให้จิริปริยาพลิกตัวหันไปมองคนที่นอนอยู่ข้างๆ เลยได้เห็น...ว่าเขาเองก็นอนหันหน้ามามองเธออยู่เช่นกัน แม้ในห้องจะมีเพียงแสงสลัวที่ดวงตาซึ่งเริ่มชินกับความมืดก็ยังคงมองเห็นริมฝีปากบางขยับยิ้ม หญิงสาวหลุบตาลงต่ำ ช่มหัวใจที่เต้นระรัว "คุณเรียกชื่อตัวเองทำไม"

"ผมไม่ได้เรียกชื่อตัวเอง" นบนิรันดร์หัวเราะเบาๆ อธิบายคำพูดของตัวเองให้ชัดเจนมากขึ้น "แต่ต่างหาก แต่เรียกผมว่าพี่ไหม"

ตั้งแต่ครั้งแรกที่พวกเขาพบกัน ตั้งแต่ก่อนความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะเริ่มต้นขึ้น เธอซึ่งเริ่มรู้จักเขาผ่านสื่อต่างๆ เคยเรียกเขาแบบนั้น

"ผมอายุมากกว่าแต่อยู่หลายปี แต่เลยเรียกผมว่าพี่ไหม"

"พี่ไหม" หญิงสาวเอ่ยทวน แม้จะรู้สึกแปลกๆ คล้ายจะ...เขินนิดหน่อย แต่เหตุผลที่เขาให้ประกอบกับนิสัยส่วนตัวที่มักจะเรียกคนอายุมากกว่าว่า 'พี่' จิริปริยาเลยไม่เห็นความจำเป็นต้องคัดค้าน เธอพยักหน้า "อ่าอะ โอเค ฉันเรียกคุณว่าพี่ไหม งั้นเดี๋ยว...กลับไปเรียก...พี่...ไหมเหมือนเดิมก็ได้"

แม้จะสะดุดตะกุกตะกักไปบ้าง ทว่าสุดท้ายเธอก็ยังคงเรียกชื่อเขาออกมาด้วยน้ำเสียงกึ่งเขิน หากจิรปริยาจะยอมสบตากัน...บางทีเธออาจจะมองเห็นประกายความสุขในดวงตาสีอำพัน นับนิรันดร์ยิ้มกว้าง น้ำเสียงก็ฟังดูสดชื่นขึ้น

"ไม่ใช่แค่พี่ไหม แต่ยังแทนตัวเองว่า 'แต่' ด้วย" สามิที่ไม่ได้สูญเสียความทรงจำบอกต่อ นั่นทำให้หญิงสาวเปลือยทำสีหน้าแปลกๆ ออกมา

"อะ? แทนตัวเองว่าแต่เนียนะ?" เธอส่ายหน้า แค่คิดตามก็รู้สึกจุกจิกแปลกๆ แล้ว "แต่ฉัน...อ้อ นั่นแหละ ไม่เคยแทนตัวด้วยชื่อกับใครเลยนะ"

กับพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ เธอก็แทนตัวเองว่า 'หนู' จนเคยชิน ส่วนกับเพื่อนฝูงนี่ค่อนข้างหลากหลาย สมัยเฮ้วจัดๆ ช่วง ม.ต้น ถึงขั้นเคยใช้สรรพนาม 'ข้า' 'เอ็ง' หรือ 'กู' 'มึง' คู่กันเลยทีเดียว

ยังคิดว่าพอโตขึ้นเริ่มคุยกันสุภาพขึ้นหน่อย อย่างสรรพนามล่าสุดที่ใช้กันก็เป็น 'ฉัน' กับ 'แก'

แต่นั้นแหละ ยังไงเท่าที่จำได้จิรปริยาก็ไม่เคยแทนตัวเองด้วยชื่อกับใครเลยจริงๆ

"ใช่ แต่ไม่เคยแทนตัวแบบนี้กับใคร" นับนิรันดร์ช่วยยืนยันอีกเสียง ดวงตาสีอำพันอบอุ่นอ่อนหวานยามหวนถึงความหลัง "แต่แค่ใช้กับผมไง" เขายิ้มกว้าง น้ำเสียงเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจอย่างไม่ปิดบัง "เพราะแต่บอกว่าตัวเองเป็นดวงใจของผม"

เหตุผลนั้นทำให้เจ้าของชื่อเบิกตากว้าง หัวใจกระแทกรั่วจนเริ่มเจ็บหน้าอก

หญิงสาวรู้มาตลอดว่าชื่อเล่นของตัวเองแปลว่า 'ดวงใจ' ทั้งยังภาคภูมิใจกับความหมายของชื่อจริงและชื่อเล่นที่บ่งบอกให้รู้ว่าเธอเป็นความรักของพ่อแม่ ทว่า...

"ไม่เลี่ยนไปหน่อยเหรอ" จิรปริยาทำหน้าที่คล้ายพะอืดพะอม ฟังแค่นี้ก็เตาได้เลยว่าตัวเธอในตอนนี้มีความรักคงเป็นผู้หญิงคลั่งรักคนหนึ่ง ซึ่งคำตอบก็เป็นเสียงหัวเราะของสามิ

"น่ารักคือออก" เขาว่าทั้งเสียงกลัวหัวเราะ ก่อนจะทอดเสียงอ่อนลง
"มันคงจะดี...ถ้าแตกกลับไปพูดเหมือนเดิม"

น้ำเสียงเศร้าๆ ของชายหนุ่มทำให้หัวใจคนทั้งอ่อนโยนอย่างประหลาด
ถ้าหากไม่นับเรื่องความไม่ชินและที่มาแสนหวานเลียน จิรปริยาก็คิดว่าเธอ
น่าจะทำให้เขาได้

"อ่า ตะ...แต่จะพยายามแล้วกัน" เธอให้คำมั่น

"ขอบคุณครับ"

คำตอบที่คาดเดาไว้อยู่แล้วทำให้หน้าบิรินทร์คลี่ยิ้มกว้าง มือหนาเลื่อนไป
ลูบเรือนผมยาว ทว่าพอเธอสะดุ้งตกใจเขาก็ชักมือออก แล้วเปลี่ยนเรื่องคุย
"จริงสิ แต่รู้มั๊ย...ชื่อกันและกันมาจากไหน"

หัวข้อเกี่ยวกับลูกชายทำให้หญิงสาวบทความรู้สึกแปลกๆ ซึ่งเกิดขึ้น
เพราะสัมผัสของเขาทิ้งไปแล้วเริ่มคาดเดา

"อืม...แต่ตั้งมั้ง" เธอเป็นคนชอบอ่านนิยายและยังชอบตั้งชื่อแปลกๆ ไว้
มากมาย ถึง 'กันและกัน' จะไม่ใช่ชื่อที่แปลกอะไร แต่ก็ไม่ได้ไหลขนานตมองไป
ทางไหนก็เจอ

"ใช่ แต่เป็นคนตั้ง" ดวงตาสีอำพันฉายแววรำลึกความหลังอันเป็น
จุดเริ่มต้นของพวกเขา "แต่บอกว่า 'เราจะได้มีกันและกันตลอดไป'..."

"เราจะได้มีกันและกันตลอดไป" เธอทวนคำ โพรงอกอุณาบกับประโยคนั้น
ในสมองที่ปราศจากความทรงจำสิบสองปีมานี้คล้ายปรากฏภาพเลื่อนรางขึ้นมา
จนหูหนึ่งเธอเริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าตัวเองมาจากอดีตจริงอย่างที่คิด

หรือว่าเธอแค่ความจำเสื่อมไปจริงๆ อย่างที่ทุกคนบอก

"แล้วชื่อจริงล่ะ ชื่ออะไร"

บิรินทร์สบตาเธอ ตอบกลับทั้งรอยยิ้ม

"กันตกาล"

"กันตะกาน...ชื่อแปลกดีจัง" มือเรียวยับผ้าห่มขึ้นมาคลุมถึงคอ
"สะกดยังไงเธอ"

"ก ไก่ ไม่เห็นอากาศ น หนู ต เต่า ก ไก่ สระอา ล ลิง...กัณฑ์'
ที่มาจาก 'กัณฑ์' แล้วก็ 'กาล' ที่มาจากกาลเวลา"

"กัณฑ์กาล" คนตั้งซึ่งลืมไปแล้วพิมพ์ "ผู้เป็นที่รักแห่งกาลเวลา"

"หรือ 'กาลเวลาอันเป็นที่รัก'...อีกความหมายที่แต่งตั้งให้ลูก" พ่อของลูก
อธิบายเพิ่มเติม "แต่บอกว่าทั้งชื่อผมและชื่อแต่มีความหมายเกี่ยวกับเวลาและ
ความรัก ก็เลยอยากให้ชื่อของลูกมีความหมายแบบเรา"

'ไพฑูริย์' ชื่อเล่นของเขาทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ ถอดความหมาย
เป็นภาษาไทยตรงตัวว่า 'เวลา' ส่วนชื่อของเธอ 'จิรปริยา' มีความหมายว่า
'ผู้เป็นที่รักตลอดไป' เมื่อต้องตั้งชื่อลูกของเธอกับเขา ภรรยาถึงได้เสนอชื่อนี้
ขึ้นมา และแน่นอนว่า...เขาตามใจเธอ ทั้งคู่คุยกันอีกหลายเรื่อง ซึ่งล้วนแล้ว
แต่เป็นเรื่องที่จิรปริยาลืมไปแล้วทั้งนั้น จบจนกระทั่งเธอเริ่มหาวออกมา
แต่ก่อนที่สติจะหลุดลอยไป หญิงสาวก็นึกขึ้นได้ว่ามีคำถามหนึ่งที่น่าใจอยู่ และ
หากสติเต็มร้อยละบางที่เธอก็อาจจะไม่กล้าถามมันออกมา

"ไพฑูริย์...เราแต่งงานกันเพราะอะไรเธอ"

ดวงตากลมโตปริ้อลงเกือบครึ่งประกอประกบกับความมืดภายในห้อง
ทำให้ไม่ทันสังเกตเห็นความผิดปกติของชายหนุ่ม ร่างสูงสง่าชะงักงัน
ภาพความทรงจำวันเก่าปรากฏขึ้นในสมอง

'แต่บอกว่า...แต่จะไม่แต่งงานกับไพฑูริย์'

คำปฏิเสธของเธอในวันนั้น ทำให้เขาตัดสินใจบางอย่างที่ส่งผลมาจนถึง
วันนี้

หนุ่มหน้าสวยคลี่ยิ้มบาง แววตาเศร้าหมองขณะยื่นมือไปลูบกลุ่มผมยาว
คล้ายจะกล่อมให้ภรรยาหลับสบายมากขึ้น

"มนุษย์มีเหตุผลมากมายในการแต่งงาน แต่สำหรับเรา...แต่คิดว่า
ถ้าไม่ได้รักกัน แต่จะแต่งงานกับผมมั้ยล่ะ"

และแน่นอนว่าคำตอบคือ 'ไม่'

ไม่ใช่แค่ไม่รักกัน ต่อให้รักกันแต่หากมันยังไม่มากพอ...เธอก็จะ

ไม่แต่งงานกับเขาเด็ดขาด

นั่นคือเหตุผลที่จิรปริยาปฏิบัติเธอเขาในวันนั้น และกว่าจะมีวันนี้ได้... นับนิรันดร์จำได้ว่าเขาต้องจ่ายค่าตอบแทนไปมากมายเพียงใดจึงได้มีเธอเป็นภรรยา เป็นแม่ของลูก เป็นผู้หญิงที่มาเติมเต็มคำว่า 'ครอบครัว' ซึ่งเขาไม่เคยมี

"ช่วงกินนอนเถอะ" นับนิรันดร์บอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน และคล้ายกับว่าสัมผัสจากเขามีเวทมนตร์ที่ช่วยให้เธอผ่อนคลาย ไม่นานนักหญิงสาวก็จมลึกสู่ห้วงนิทรา ชายหนุ่มขยับตัวเข้าไปประทับริมฝีปากบนนกลีบปากนุ่มของภรรยา เว้าอ่อนแอ่ยขอเสียงแผ่วเบา

"ฝันถึงผมบ้างนะแด"

ถ้าหากลืมตาขึ้นมาแล้วจำไม่ได้...อย่างน้อยที่สุดแค่ฝันถึงเขาบ้างก็ยิ่งดี

"หนาว..."

ดวงตาสีอำพันเปิดขึ้นหลังไต่ยนิประโยชน์นั้น ไม่ใช่เสียงของเธอที่ปลุกให้เขาตื่น แต่เป็นการที่มือเรียวยาวดึงรั้งผ่านววมผืนหนาไปครองไว้คนเดียว

นับนิรันดร์เลิกคิ้ว พลิกตัวนอนหนุนแขนมองหญิงสาวที่ค่อยๆ หดคองอเข้าขึ้นมากอดแล้วเอาผ้าคลุมที่บังจนลมเย็นจากเครื่องปรับอากาศเข้าไปไม่ถึง

นี่หรือเปล่านั้นที่เขาเรียกกันว่า 'ขดตัวเหมือนทารกในครรภ์แม่'

ริมฝีปากบางขยับยิ้มรับอรุณ คนที่เล่นละครมาแล้วหลายต่อหลายเรื่องอดขำออกมาไม่ได้

ดูเอาเถอะ นางเอกคนอื่นเวลาหนาวเขากลิ่งมากอดพระเอกหาไออุ่น แต่เธอหนาวแล้วดันยึดผ้าห่มไปครองคนเดียวแบบไม่แบ่งปัน

ชายหนุ่มโคลงศีรษะ ไม่ได้เตือนอะไรกับอรุณหภูมิลับแก๊งศาเซลเซียส แม้ว่าบนตัวของเขาจะมีเพียงชุดนอนตัวบางๆ เพียงชุดเดียว มือเรียวยาวไปดึงรั้งผ่านววมออกจนภรรยาที่ยังอยู่ในห้วงนิทรานิวหน้าพลงพิมพำเหมือน

คนไม่พอใจก่อนจะคว่ำหน้ากลับไปคลุมไว้ตามเดิม และขดตัวลงเข้าไปใต้ผ้าให้ลึกยิ่งขึ้น

นับนิรันดร์ขึ้นมา อดจะแกล้งเธออีกครั้งไม่ได้ เขาคว่าเอสมาร์ตโฟนมาบันทึกวิดีโอเพื่อเก็บเอาไว้ดูเหมือนทุกครั้ง ทว่าเมื่อสัมผัสได้ถึงมือเรียวยาวที่เย็นเฉียบต่างไปจากเวลาปกติ ริมฝีปากก็เหยยดยิ้มหยันให้กับอีกความต่างระหว่างเขากับเธอ

ภรรยาของเขาค่อนข้างผิวบางจึงซีร่อนซีหน้าง่ายเป็นพิเศษ แตกต่างจากชายหนุ่มที่อุณหภูมิต่ำเพียงสิบเก้าองศาจากเครื่องปรับอากาศไม่สามารถทำอะไรเขาได้ นั่นอาจเพราะที่ที่นับนิรันดร์เกิดและเติบโตมาคืออากาศหนาวเย็นอยู่ตลอด ก่อนมาเมืองไทย...เขาไม่เคยรู้จักฤดูร้อน ไม่เคยเข้าใจความรู้สึกยามโดนแสงอาทิตย์สาดส่องจนเหงื่อออก

ระหว่างคิดถึง 'บ้านเก่า' ที่จากมา แวดตาอ่อนโยนซึ่งใช้มองภรรยาเมื่อครู่ก็ถูกแทนที่ด้วยความว่างเปล่า คล้ายกับว่าอากาศหนาวในอดีตยังตกตะกอนมาถึงปัจจุบัน เคลือบชั้นดวงตาและผิวหนังจนเย็นเยือกดูจลสมหน้าากน้ำแข็ง และทุกความเปลี่ยนแปลงของสีหน้าแวตานั้นก็เกิดขึ้นโดยที่นับนิรันดร์ไม่ได้รู้ตัวเลยสักนิด

ไม่ใช่แค่ความหนาวเย็นที่เขาคุ้นเคย ตั้งแต่เกิดขึ้นมาบนโลกใบนี้ สิ่งที่เขาคุ้นชินด้วยมากที่สุด สิ่งที่เขาเปรียบเสมือนเงาข้างตัวก็มีเพียงความโดดเดี่ยวอ้างว้าง นับนิรันดร์ไม่เคยเข้าใจว่ารอยยิ้มบนใบหน้าของตัวเองแตกต่างจากคนอื่นอย่างไร จนกระทั่งเขาได้มาที่นี่...ประเทศเล็กๆ ที่ร้อนระอุแถบเส้นศูนย์สูตร ได้พบกับผู้คนมากมายซึ่งทำให้เขาเข้าใจความรู้สึกต่างๆ ของมนุษย์ดีขึ้นกว่าเก่า และที่สำคัญที่สุด...

ชายหนุ่มผู้มีภรรยาอยู่แดนไกลยึดมือข้างซ้ายจนสุดแขน เครื่องประดับชิ้นเดียวซึ่งบ่งบอกได้ว่าเขาเป็นบุรุษที่มีเจ้าของแล้วเด่นชัดในสายตา รวมถึงทำให้ฮุ่นวาบในหัวใจจนหลุดยิ้มออกมา

ได้พบกับเธอ...ผู้หญิงคนเดียวบนโลกใบนี้ที่เขา 'เลือก' จะสร้าง

ครอบครัวด้วย

ขณะนอนมองผู้หญิงคนนั้นอย่างใจลอย นับนิรันดร์ก็แทบสะดุ้งเมื่ออยู่ดีๆ เธอก็ตื่นตัวลุกพรุดขึ้นมา ดวงตาค้างปิดครึ่งเปิด

"อะไรแด เป็นอะไร เจ็บตรงไหนรีเปล่า"

เขากถามอย่างเป็นห่วง ไม่รู้ว่าภรรยาฝันร้ายจนสะดุ้งตื่นหรือว่าเจ็บแผลอะไรตรงไหน

"ปวดนี่จัง" เธอพิมพ์โดยไม่หันมามองคนถามสักนิด ร่างเพรียวทึงข้างล่างเตียงจนชายหนุ่มแทบผวาด้วยจำได้ว่าเธอเจ็บข้อเท้าอยู่ หากจิริบรียากลับเดินโซเซไปยังห้องน้ำโดยไม่บ่นอะไร ไม่ถึงนาทีก็เดินกลับมาทึ่งตัวนอนคลุมโปงตามเดิม

นับนิรันดร์กะพริบตาปริบอยู่นานถึงได้เข้าใจว่าเมื่อครู่ภรรยาคงละเมอตื่นมาเข้าห้องน้ำ หนุ่มหน้าสวยโคลงศีรษะ แลลหลุดหัวเราะออกมาจนคนที่เพิ่งล้มตัวลงนอนสะดุ้งพรุดลุกขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้ใบหน้าหวานจ้วเจียหันมามองเขา ดวงตากลมโตเบิกกว้าง แฉมประโยคที่หลุดออกจากปากเธอ...ถ้าเป็นเวล่อื่นเขาคงเจ็บปวดเสียใจ แต่ตอนนี้กลับทำให้เขาเปล่งเสียงหัวเราะดังขึ้นกว่าเดิม

"อะไร! หัวเราะอะไร แล้ว...คุณเป็นใครนะ มาอยู่ในห้องนอนฉันได้ไง!"

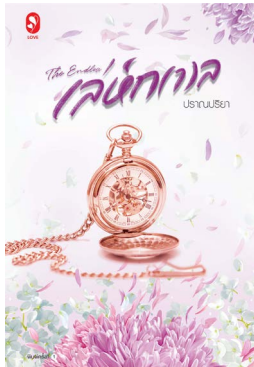
สีหน้าตกใจแบบครึ่งหลับครึ่งตื่นทำให้เขาไม่รู้จะทำหน้าอย่างไร หากเมื่อครู่ นับนิรันดร์ไม่รู้ตัวเลยว่าเขาเปลือยเหยสีหน้าอย่างคนอ้ำว้างโดดเดี่ยวออกมา ในเวลานี้เขาก็ยังไม่รู้ตัวอีกเช่นเดิมว่าน้ำแข็งในดวงตาละลายไปพร้อมกับประกายรักใคร่เอ็นดูที่พุ่งขึ้นมาแทนที่ รอยยิ้มบนริมฝีปากบางไม่ได้ดูเย็นชาอีกต่อไป ทว่ามันเป็นยิ้มซึ่งออกมาจากอารมณ์ความรู้สึกเหมือนทุกครั้งที่เกิดขึ้นเพราะเธอ

ยิ้ม...ซึ่งเติมเต็มความเป็นมนุษย์ที่เขาเคยขาดหาย

ชายหนุ่มขยับตัว สะโงกหน้าเข้าไปใกล้จนเกือบชิดหน้าหวาน แกล้งจับปลายจมูกมันเร็วๆ ก่อนถอนใบหน้าออกมา ยืนยันสถานะตัวเองอีกครั้งด้วย

แววตาเป็นประกายรักใคร่ห่วงแหน

"ผมเหรออ ก็เป็นสามีของแต่ใจกะ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3fyHlIH>